LA PICIOARELE MAESTRULUI

CUPRINS

Prefaţa editurii

Sundar Singh este un binecunoscut înţelept şi iluminat indian. El s-a născut în anul 1889 în India, în oraşul Rampur, regiunea Punjab şi a murit în anul 1933. A fost crescut în spiritul culturii şi religiei indiene; încă de mic, mama sa obişnuia să-l ducă la un *sadhu,* un om sfânt care trăia în pădure, în solitudine.

Când Sundar avea doar paisprezece ani mama sa, pe care o iubea foarte mult, a murit. Rămas fără dragostea şi căldura ei părintească Sundar a devenit un tânăr foarte impulsiv. Crescut fiind în spirit tradiţionalist el se împotrivea oricărei idei, credinţe sau religii străine şi mai ales creştinismului. Ura sa împotriva creştinilor a culminat cu arderea pagină cu pagină a Bibliei în public.

Aspiraţia lui de a cunoaşte sensul vieţii era atât de mare încât a decis că se va arunca sub roţile trenului dacă Dumnezeu nu-i va revela adevărata Cale a Păcii interioare. În noaptea în care se ruga fierbinte lui Dumnezeu să-i arate Calea, aşteptând ora de sosire a trenului (sub care voia să se arunce dacă nici o revelaţie nu ar fi survenit) i s-a arătat Însuşi Iisus Hristos care l-a privit cu compasiune şi l-a întrebat: „De ce mă persecuţi? Am murit pentru tine...”.

Această experienţă spirituală extraordinară a transformat complet viaţa tânărului Sundar. Datorită devoţiunii totale faţă de Iisus a fost îndepărtat de familia lui şi a îmbrăcat roba portocalie a *sadhu-şilor.* Purtând cu sine doar Noul Testament el a început să răspândească mesajul iubirii, păcii şi al renaşterii prin şi întru Iisus în întreaga lume. A călătorit mai întâi prin India şi Tibet, apoi în Occident: în Marea Britanic, în Statele Unite, în Australia în 1920 şi din nou în Europa în anul 1922. Cu această ocazie el a vizitat şi România, făcând cu privire la viitorul spiritual al ţării noastre profeţii care au devenit deja celebre (şi care sunt prezentate în partea a doua a acestei cărţi). Simplitatea, iubirea şi libertatea obţinute prin iubirea şi devoţiunea faţă de Hristos impregnează mesajul său, indiferent de limba în care este rostit.

După prima viziune a lui Iisus Sundar Singh a mai avut nenumărate experienţe spirituale de acest gen: ele apăreau spontan, în timp ce se ruga sau medita, uneori şi de câte opt sau zece ori într-o lună. El a avut, deci, parte de graţia de a fi *la picioarele Maestrului,* la picioarele lui Iisus Hristos, de a-I pune întrebări şi de a-I asculta cuvintele simple, pătrunse de Adevăr, care răspundeau nelămuririlor sale.

Scriind cartea pe care o aveți acum în mână Sundar Singh împarte cu noi această grație, revelându-ne din adevărurile tulburătoare care i-au fost şi lui revelate. Exprimarea lor este simplă, firească şi emană radiația plăcută, liniştitoare, inspiratoare şi iluminatoare a Celui care le-a rostit. Uneori mesajul trimite la fragmente din Vechiul Testament şi din Noul Testament care au menirea de a puncta evenimente arhetipale din viața omenirii sau de a sublinia anumite semnificații. Ele conțin adevăruri etern valabile (despre care au vorbit dintotdeauna marii înțelepți ai omenirii şi Sfintele Scripturi) sau pilde de comportament pline de învățăminte valoroase pentru viața fiecărui om.

Textul este impregnat de iubirea Maestrului pentru discipol şi de devoțiunea profundă a discipolului față de Maestru, fată de Iisus. Sundar Singh însuşi ne sfătuieşte să citim având mintea liniştită şi într-o stare de devoțiune față de Dumnezeu, pentru a putea pătrunde esența revelațiilor, pentru a putea simți ceea ce a vrut să ne transmită şi, ceea ce este şi mai important, pentru a le putea transpune în viața noastră de zi cu zi, în faptele, gândurile şi vorbele noastre.

Cartea este expresia unei minți controlate şi rafinate prin experiență şi meditație şi aleasă de către Dumnezeul iubirii şi al compasiunii să-L facă cunoscut în viață ca şi în cuvinte. Viața lui Sundar Singh a constituit un adevărat exemplu spiritual: cei care l-au cunoscut spun că era nu numai o prezență plăcută, ci şi o forță impulsionantă pentru viețile celor mulți care au stat, alături de el, *la picioarele Maestrului.* Iar în ceea ce priveşte cuvintele sale - ele se caracterizează prin simplitate şi bun simț, având în acelaşi timp semnificații profunde şi pătrunzând în însăşi esența problemelor spirituale.

Fie ca aceste experiențe spirituale deosebite ale lui Sundar Singh să ne transforme şi să ne îmbogățească şi nouă viața, aducându-ne împreună *la picioarele Maestrului,* la picioarele Domnului nostru Iisus Hristos, Cel ce sălăşluieşte tainic în inima fiecărui dintre noi.

Punem această carte *la picioarele Maestrului...*

PREFAȚĂ

„Voi Mă numiți pe mine: învățătorul şi Domnul, şi bine ziceți, căci sunt." (Ioan, XIII, 13)

„Luați jugul Meu asupra voastră şi învățați-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veți găsi odihnă sufletelor voastre". (Matei, XI, 29)

Nu este nimic atât de perfect în lume ca faptul de a fi deasupra obiecțiilor şi criticilor. Chiar soarele, care ne dă lumina şi căldura nu este lipsit de pete. Totuşi, acestea nu îl împiedică să-şi facă datoria cu regularitate. El ne este indispensabil pentru a putea duce la bun sfârşit ceea ce ni s-a dat spre înfăptuire şi pentru ca viețile noastre să dea rod.

Adevărurile din această carte mi-au fost revelate de către Maestru şi mi-au influențat profund viața; unele dintre ele au fost folosite în predicile pe care le-am ținut în Europa, America, Australia şi Asia. La cererea mai multor prieteni le-am adunat acum în această cărticică şi deşi este posibil ca în prezentarea lor să existe unele imperfecțiuni, sunt sigur că cei care le vor citi într-o stare de devoțiune şi cu mintea liniştită vor putea beneficia de pe urma lor, aşa cum am beneficiat şi eu.

Mi-ar fi fost imposibil să prezint aceste adevăruri care mi-au fost revelate altfel decât în parabole; pe de altă parte folosirea parabolelor a făcut ca sarcina mea să fie cu mult mai uşoară.

Mă rog ca, aşa cum Dumnezeu, în grația şi compasiunea Sa, m-a binecuvântat cu aceste adevăruri, la fel să binecuvânteze pe fiecare cititor.

Al vostru umil servitor, Sundar Singh…

Introducere

Prima viziune

Odată, într-o noapte întunecată, m-am dus singur în pădure pentru a mă ruga şi, aşezându-mă pe o stâncă, I-am înfăţişat lui Dumnezeu dorinţele mele profunde şi I-am implorat ajutorul. După scurt timp am văzut un om sărman venind către mine şi m-am gândit că vine pentru a-mi cere de pomană deoarece părea flămând şi înfrigurat. l-am spus: „Eu sunt un om sărman şi, în afară de această pătură, nu am nimic. Mai bine du-te în sat şi cere acolo ajutor”, în timp ce-i spuneam acestea, El a venit în faţa mea într-o străfulgerare de lumină şi, binecuvântându-mă, a dispărut imediat. Vai, vai! îmi era acum clar că Acesta fusese Maestrul meu preaiubit care venise nu pentru a cere de la o sărmană creatură ca mine, ci pentru a mă binecuvânta şi a mă îmbogăţi spiritual[1].

Am rămas plângând şi deplângându-mi prostia şi lipsa de viziune spirituală.

A doua viziune

Într-o altă zi, terminându-mi munca, m-am dus din nou în pădure pentru a mă ruga şi, aşezându-mă pe aceeaşi stâncă am început să mă gândesc ce binecuvântări să cer. La un moment dat, în timp ce eram adâncit în gânduri am observat că lângă mine era o fiinţă. Judecând după îmbrăcăminte şi după felul de a vorbi mi s-a părut a fi un devotat servitor al lui Dumnezeu. Dar ochii îi străluceau de viclenie şi, când a vorbit, respiraţia sa părea să emane aerul iadului.

El mi s-a adresat astfel: „Domnule sfânt şi onorat, te rog să mă ierţi că ţi-am întrerupt rugăciunile şi ţi-am perturbat liniştea, dar este de datoria omului să îi ajute pe ceilalţi şi de aceea am venit să-ţi spun ceva important. Viaţa ta pură şi lipsită de egoism a făcut o impresie profundă nu numai asupra mea, ci şi asupra unui mare număr de persoane pline de devoţiune. Dar, deşi în numele lui Dumnezeu ţi-ai sacrificat corpul şi sufletul pentru alţii, nu ai fost niciodată pe deplin apreciat. Ceea ce vreau să spun este că, fiind creştin, doar câteva mii de creştini sunt sub influenţa ta, iar unii dintre aceştia nu au încredere în tine. Ar fi bine să devii hindus sau musulman ajungând astfel un mare lider! Ei caută un asemenea conducător spiritual. Dacă accepţi această sugestie a mea trei sute zece milioane de hinduşi şi musulmani vor deveni adepţii tăi şi ţi se vor închina.”

Imediat ce am auzit acestea m-am grăbit să-i spun: „Piei, Satană! Am ştiut imediat că eşti un lup îmbrăcat în blană de oaie! Singura ta dorinţă este să renunţ la cruce şi la calea strâmtă care duce către Viaţă şi să aleg calea cea largă a morţii. Maestrul meu Însuşi este mulţimea mea şi tot ceea ce am, Cel care Şi-a dat viaţa pentru mine şi trebuie să-mi sacrific Lui viaţa şi tot ceea ce am, pentru că El este totul pentru mine. Pleacă, deci, pentru că nu am nimic de-a face cu tine.”

Auzind acestea el a plecat scrâşnind de furie. Iar eu, cu ochii în lacrimi, am început să mă rog din tot sufletul: „Doamne Dumnezeule, Acela care eşti totul pentru mine, viaţa vieţii mele şi spiritul spiritului meu, cată cu milă către mine şi umple-mă cu Duhul Tău sfânt astfel încât în inima mea să nu mai fie loc decât pentru iubirea faţă de Tine! Nu caut de la Tine alt dar decât pe Tine Însuţi, Tu care eşti dătătorul vieţii şi al tuturor binecuvântărilor ei. De la Tine cer, nu de lume sau de la comorile ei; nici măcar de la ceruri nu cer, ci doar de la Tine Însuţi doresc şi cer! Căci acolo unde eşti Tu, acolo este Cerul. Foamea şi setea inimii mele pot fi satisfăcute doar cu Tine, - Cel care i-ai dat viaţă! O, Creator al meu, Tu mi-ai creat inima doar pentru Tine şi nu pentru altcineva. De aceea, această inimă nu-şi poate găsi pacea decât

[1] *Căci cunoaşteţi harul Domnului nostru Iisus Hristos, că El, bogat fiind, pentru voi a sărăcit, ca voi cu sărăcia Lui să vă îmbogăţiţi.* (II, Corinteni, VIII, 9)

în Tine, Cel care ai creat-o şi ai sădit în ea această dorinţă de repaus! Îndepărtează, deci, de la inima mea tot ceea ce Ţi se opune şi pătrunde în ea, locuieşte şi domneşte pentru totdeauna. Amin!"

Când am revenit din această rugăciune am văzut în faţa mea o minunată fiinţă strălucitoare, scăldată în lumină şi de o neasemuită frumuseţe. Nu a spus nici un cuvânt şi, fiindcă ochii mei erau plini de lacrimi nu am văzut-o prea clar. Din ochii Ei ţâşneau cu o foarte mare putere raze de iubire dătătoare de viaţă asemănătoare fulgerului care mi-au impregnat fiinţa şi mi-au îmbăiat sufletul. Imediat am ştiut că iubitul meu Salvator se afla în faţa mea. M-am ridicat de pe stânca pe care şedeam şi am căzut la picioarele Sale. El ţinea în mâna sa cheia inimii mele. Deschizând templul interior al inimii mele cu cheia iubirii sale El l-a umplut cu prezenţa Sa şi oriunde priveam, în interior sau în exterior nu-L vedeam decât pe El.

Am ştiut atunci că inima omului este chiar tronul şi citadela lui Dumnezeu şi că atunci când El intră acolo să locuiască începe Cerul. În aceste câteva clipe El mi-a umplut atât de mult inima şi a vorbit în cuvinte minunate pe care nu le-aş putea reda chiar dacă aş scrie multe cărţi. Pentru că aceste lucruri cereşti pot fi explicate doar în limbajul ceresc, iar limbile pământene nu sunt suficiente pentru ele. Şi totuşi, voi urmări să vă expun câteva dintre aceste aspecte cereşti care mi-au venit de la Maestru prin intermediul viziunilor. S-a aşezat pe stânca pe care stătusem, iar eu am rămas la picioarele sale; astfel a început între Maestru şi discipolul Său următoarea conversaţie:

I. Manifestarea prezenţei lui Dumnezeu

Partea întâi

Discipolul: O, Maestre, fântână a Vieţii! De ce te ascunzi de cei care Te adoră şi nu bucuri ochii care doresc să Te vadă?

Maestrul. 1. Copilul meu, adevărata fericire nu provine din vederea ochilor, ci din viziunea spirituală şi depinde de inimă. În Palestina mii de oameni M-au privit, dar nu toţi au obţinut adevărata fericire. Prin ochii muritori pot fi percepute doar lucrurile muritoare, pentru că ochii cărnii nu pot privi un Dumnezeu nemuritor şi nici pe fiinţele spirituale. De exemplu, tu însuţi nu-ţi poţi vedea propriul tău spirit. Atunci, cum poţi să-ţi vezi Creatorul? Dar atunci când ochii spirituali sunt deschişi cu siguranţă Îl vei vedea pe El, care este Spiritul[2]. Deşi tu acum Mă vezi, nu Mă vezi cu ochii tăi de carne, ci cu ochii spiritului.

Dacă, aşa cum spui tu, mii de oameni M-au văzut în Palestina atunci s-au deschis ochii lor spirituali sau Eu am devenit muritor? Răspunsul este: Nu, Eu am luat un corp muritor astfel încât în el să pot răscumpăra păcatele lumii; şi, când lucrarea Salvării celor păcătoşi a fost săvârşită, ceea ce era nemuritor a transfigurat în glorie ceea ce era muritor. Astfel, după înviere, au putut să Mă vadă doar aceia care au primit viziunea spirituală[3].

2. Mulţi sunt în această lume cei care ştiu despre Mine, dar nu Mă cunosc; adică, ***ei nu au nici un fel de relaţie personală cu Mine; de aceea nu au adevărata înţelegere a naturii Mele, nu cred în Mine şi nu Mă acceptă ca fiind Salvatorul şi Stăpânul lor.***

Este ca şi cum cineva i-ar vorbi unui om orb din naştere despre culori cum ar fi roşu, albastru, galben; acesta va rămâne total inconştient de frumuseţea şi farmecul lor. El nu le poate atribui nici o valoare deoarece doar a auzit despre ele şi cunoaşte diferitele lor nume. Dar în privinţa culorilor el nu poate avea nici o concepţie autentică până când ochii săi nu se vor deschide. La fel, până când ochii spirituali ai omului nu se deschid, oricât de învăţat ar fi,

[2] *Duh este Dumnezeu şi cei cărei se închină trebuie să I se închine în duh şi adevăr.* (Ioan, IV, 24)
[3] *Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi şi I-a dat să se arate. Nu la tot poporul, ci nouă, martorilor dinainte rânduiţi de Dumnezeu, care am mâncat şi am băut cu El, după învierea Lui din morţi.* (Fapte, X, 40-41)

el nu Mă poate cunoaşte, nu-Mi poate vedea gloria şi nu poate înțelege că Eu sunt Dumnezeu întrupat.

3. Sunt multe ființe credincioase care sunt conştiente de prezența Mea în inimile lor; aceasta le aduce viață spirituală şi pace, dar nu mă pot vedea. Ochiul poate vedea multe lucruri; totuşi, dacă picurăm leacuri în ochi el nu mai vede pentru câteva clipe. Prezența leacului este însă resimțită ca fiind purificatoare a ochiului interior şi ca aducând puterea vederii.

4. Adevărata pace care este generată de prezența Mea în inimile celor care cred cu adevărat, nu poate fi văzută; simțindu-i puterea ei devin însă cu adevărat fericiți. Ei nu pot vedea nici această fericire a minții sau a inimii prin care se bucură de pacea prezenței Mele. La fel, simțul gustului care rezidă în limbă şi dulceața percepută de aceasta din urmă sunt ambele invizibile. În acelaşi mod, Eu dau copiilor Mei viață şi bucurie cu ajutorul manei ascunse pe care lumea cu toată înțelepciunea sa, nici nu o cunoaşte, nici o poate cunoaşte[4].

5. Uneori, în timpul unei boli facultatea gustului este perturbată şi, în acea perioadă, oricât de gustoasă ar fi mâncarea ce i se dă persoanei bolnave, aceasta nu simte nici un gust. În acelaşi fel, păcatul perturbă savoarea aspectelor spirituale, în asemenea situații cuvântul Meu, adorarea spirituală şi prezența Mea îşi pierd atracția pentru păcătos şi, în loc să le fructifice pentru creşterea sa spirituală, el începe să le combată şi să le critice.

6. Mulți credincioşi - asemeni omului orb din naştere care-şi recapătă vederea - sunt capabili să-L vadă pe Iisus ca profet şi ca Fiu al Omului, dar nu îl privesc ca fiind Hristos şi ca Fiu al lui Dumnezeu[5] până când nu Mă voi revela lor a doua oară în glorie.

7. O mamă lucra odată în grădină printre nişte tufişuri dese, iar fiul ei a venit să o caute plângând. A mers prin toată grădina, dar nu a găsit-o. Un servitor i-a spus: Copile, nu plânge! Uită-te la pomii din grădină şi la toate florile minunate din ea! Vino! Voi culege câteva pentru tine! Dar copilul plângea: Nu, nu, eu o vreau pe mama! Mâncarea pe care mi-o dă ea este mai minunată decât toate fructele grădinii, iar iubirea ei este mult mai dulce decât toate aceste flori; tu ştii că toată această grădină este a mea pentru că tot ceea ce are mama mea este şi al meu. Nu! Eu o vreau pe mama mea! Când mama ascunsă în tufişuri a auzit acestea s-a grăbit să iasă, a luat copilul în brațe şi l-a strâns la piept, acoperindu-l cu sărutări; în acea clipă grădina a devenit pentru copil un adevărat paradis. La fel, copiii Mei nu pot găsi în această mare grădină a lumii plină de lucruri minunate şi încântătoare nici o bucurie adevărată decât atunci când Mă găsesc pe Mine. Eu sunt Emanuel al lor care sunt întotdeauna cu ei şi care mă fac cunoscut lor[6].

8. Aşa cum buretele trăieşte în apă şi apa îmbibă buretele, dar apa nu este buretele şi buretele nu este apa, ci rămân întotdeauna două lucruri distincte, la fel copiii Mei locuiesc în Mine şi Eu în ei. Aceasta nu este o simplă concepție panteistă, ci este Împărăția lui Dumnezeu care este trezită în inimile celor care locuiesc în această lume. Şi, la fel ca apa din burete, Eu sunt în fiecare loc şi în toate acestea, dar acestea nu sunt Eu[7].

9. Luați o bucată de cărbune; oricât o veți spăla, culoarea ei va rămâne neagră. Dar lăsați focul să o pătrundă şi culoarea ei întunecată va dispare. La fel, atunci când păcătosul primeşte pe Duhul Sfânt (care este de la Tatăl şi de la Mine, pentru că Eu şi Tatăl una suntem), ceea ce înseamnă botezul focului, toată întunecimea păcatului este îndepărtată, iar el devine o

[4] *Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.* (Apocalipsa, II, 7)

[5] *Au zis deci orbului iarăşi: Dar tu ce zici despre el, că ți-a deschis ochii? Iar el a zis că prooroc este.* (Ioan, IX, 17) *Şi a auzit Iisus că l-au dat afară. Şi, găsindu-l, i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? El a răspuns şi a zis: Dar cine este, Doamne, ca să cred în El? Şi a zis Iisus: L-ai şi văzut! Şi Cel ce vorbeşte cu tine Acela este.* (Ioan, IX,35-37)

[6] *Cel care are poruncile Mele şi le păzeşte, acela mă iubeşte; iar cel ce Mă iubeşte pe mine va fi iubit de Tatăl Meu şi-l voi iubi şi Eu şi Mă voi arăta lui.* (Ioan, XIV, 21)

[7] *Şi nici nu vor zice: Iat-o aici sau acolo. Căci, iată, împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.* (Luca, XVII, 21)

lumină a lumii[8]. Asemeni focului din cărbune, Eu locuiesc în copiii Mei şi ei în Mine şi prin ei Eu mă manifest în lume.

Partea a doua

Discipolul: Maestrul meu drag, dacă Tu Însuţi Te-ai arăta lumii în mod special atunci oamenii nu s-ar mai îndoi de existenţa lui Dumnezeu şi de divinitatea Ta; toţi oamenii ar crede şi ar intra pe calea dreptăţii.

Maestrul: 1. Fiul meu, Eu cunosc foarte bine starea interioară a fiecărui om. Eu mă fac cunoscut fiecărei inimi în concordanţă cu nevoile sale. Şi pentru a aduce oamenii pe calea dreptăţii nu există mijloc mai bun decât propria Mea manifestare. Pentru om am devenit om, astfel încât el să-L cunoască pe Dumnezeu, nu ca pe cineva teribil şi străin, ci ca pe cineva plin de iubire şi asemănător lui însuşi. Omul este asemenea lui Dumnezeu şi a fost făcut după chipul şi asemănarea Lui.

Omul are o dorinţă naturală de a-L vedea pe El, Cel în care crede şi pe care-L iubeşte. Dar Tatăl nu poate fi văzut. El este prin natura sa de necuprins şi cel care îl va înţelege trebuie să aibă aceeaşi natură cu El. Dar omul este o creatură limitată şi de aceea nu-L poate vedea pe Dumnezeu. Totuşi, pentru că Dumnezeu este iubire şi pentru că El i-a dăruit omului aceeaşi capacitate de a iubi astfel încât această dorinţă a iubirii să fie satisfăcută, El a luat o formă existenţială pe care omul să o poată înţelege. Astfel, El a devenit om şi copiii Săi împreună cu îngerii şi sfinţii îl pot vedea şi se pot bucura de El[9]: De aceea am spus că cel care m-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl (Ioan, XIV, 9, 10). Şi, deşi atunci când sunt în formă umană Eu sunt numit Fiul, eu sunt Tatăl Cel etern şi veşnic (Isaia, IX, 6).

2. Eu, Tatăl şi Duhul Sfânt una suntem. Aşa cum în soare există atât căldură, cât şi lumină, dar lumina nu este căldură, iar căldura nu este lumină; deşi forma lor de manifestare este diferită ele amândouă sunt una. La fel, Eu şi Duhul Sfânt, izvorând din Tatăl, aducem lumină şi căldură lumii. Duhul, care este focul botezului, arde în inimile credincioşilor, transformând în cenuşă orice păcat şi nedreptate, făcându-i puri şi sfinţi. Eu, care sunt Adevărata Lumină[10], îndepărtez întunericul şi dorinţele negative şi, conducându-i pe calea dreptăţii, îi aduc în cele din urmă în sălaşul lor etern. Totuşi, noi nu suntem trei, ci unul, aşa cum Soarele este unul.

3. Toate meritele, puterea şi facultăţile înalte cu care Dumnezeu l-a înzestrat pe om trebuie să fie puse în acţiune altfel acestea vor slăbi gradat şi se vor stinge. La fel, credinţa care nu este cu adevărat focalizată asupra lui Dumnezeu cel viu este zguduită de şocurile păcatului şi se poate transforma în îndoială. Deseori auzim: „Dacă cutare sau cutare îndoială a mea ar fi eliminată, eu aş fi gata să cred”. Este ca şi cum un om cu piciorul rupt ar cere doctorului să-i potolească durerea înainte de a-i pune osul la loc. Această cerere este desigur o nebunie pentru că durerea provine tocmai din ruperea osului şi, când acesta este pus la loc, ea dispare de la sine. Prin acţiunile sale omul păcătos s-a rupt de Dumnezeu, iar îndoielile, care sunt dureri spirituale, s-au putut manifesta. Trebuie de aceea ca uniunea cu Dumnezeu să fie restabilită; astfel, îndoielile cu privire la divinitatea Mea şi la existenţa lui Dumnezeu vor dispărea de la sine. Atunci, în locul durerii va apărea acea pace minunată pe care această lume nu o poate nici da, nici lua. Eu M-am întrupat pentru ca între Dumnezeu şi sărmanii oameni care

---

[8] *Eu unul vă botez cu apă spre pocăinţă, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine; Lui nu sunt vrednic să-i duc încălţămintea; acesta vă va boteza cu Duh Sfânt şi cu foc.* (Matei, III, 11)

[9] *Cele ce ochiul n-a văzut şi urechea n-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El.* (Corinteni, 11,9)

[10] *Eu sunt Lumina Lumii, cel ce îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii.* (Ioan, VIII, 12)

s-au îndepărtat de El să existe din nou o uniune şi pentru ca ei să poată fi fericiți cu El în cer, pentru totdeauna.

4. Dumnezeu este iubire; El a sădit această capacitate de a iubi în fiecare creatură - şi mai ales în om. De aceea Dumnezeu, care ne-a dat viață, rațiune şi însăşi iubirea, trebuie să primească tributul de iubire ce I se cuvine. Dorința Sa cuprinde tot ceea ce El a creat şi dacă această iubire nu este folosită corect şi dacă noi nu-L iubim din toată inima, cu tot sufletul şi cu toată puterea noastră pe El, Cel care ne-a înzestrat cu iubire, atunci întreaga iubire decade din poziția sa divină şi devine egoistă. Astfel apar dezastrele, atât pentru noi înşine, cât şi pentru celelalte creaturi ale lui Dumnezeu. În mod straniu, fiecare om egoist devine propriul său distrugător.

Eu am mai spus: „Iubeşte-l pe aproapele tău ca pe tine însuți". Deşi într-un anumit sens toți oamenii sunt „aproape" unul pentru celălalt, totuşi Eu m-am referit mai ales la cei care trăiesc în mod obişnuit unii lângă alții, pentru că este uşor să trăieşti în pace cu cel care este aproape de tine doar câteva zile, deşi el poate sa nu fie prea prietenos; dar dacă cineva locuieşte alături de tine şi zi de zi îți face probleme, atunci este mai dificil să-l suporți şi să-l iubeşti ca pe tine însuți. Dar, atunci când tu ,ai cucerit această mare luptă îți va fi mult mai uşor să-i iubeşti pe toți ceilalți ca pe tine însuți.

Atunci când omul, cu toată inima, cu toată mintea şi cu tot sufletul său îl iubeşte pe Dumnezeu şi pe aproapele său ca pe sine însuşi, atunci nu mai este loc pentru îndoieli, căci în el se statorniceşte acea Împărăție a lui Dumnezeu care nu are sfârşit; el se topeşte şi se modelează în focul iubirii şi va fi făcut după chipul Tatălui său Ceresc, care l-a creat pe om de la început după chipul şi asemănarea Sa.

5. Pentru cei care Mă caută cu inima curată Eu mă manifest şi prin intermediul cuvântului Meu (Biblia). Aşa cum pentru salvarea oamenilor Eu am luat un corp uman, la fel şi cuvântul Meu, care este spiritul şi viața[11], este scris în limba oamenilor; cuvintele sunt divin inspirate şi cuprind în ele aspecte umane. Dar, aşa cum oamenii nu mă înțeleg pe Mine, la fel ei nu-Mi înțeleg nici cuvântul. Pentru a-l înțelege nu este necesară cunoaşterea limbilor ebraică sau greacă. Este necesară comuniunea cu acel Duh Sfânt ce sălăşluieşte în profeții şi apostolii care l-au scris. Fără îndoială, limba în care este scris acest cuvânt al Meu este spirituală şi cel care este născut din spirit - numai el - este capabil să o înțeleagă pe deplin. Fie criticile lumii îi sunt familiare, fie este un copil; pentru că acel limbaj spiritual este bine înțeles de el, deoarece acesta este limba sa maternă. Dar țineți minte: cei a căror înțelepciune este doar una lumească nu pot înțelege cuvântul sfânt pentru că ei nu au nimic în comun cu Sfântul Duh.

6. În cartea naturii, pe care tot Eu am scris-o, Mă manifest plenar. Dar pentru citirea acestei cărți este necesară, de asemenea, viziunea spirituală, căci altfel oamenii nu Mă pot descoperi. Mai mult, fără această viziune există pericolul ca, în loc să Mă descopere pe Mine, ei să se abată de la calea spirituală.

Omul orb foloseşte vârfurile degetelor pentru a vedea şi prin intermediul simțului tactil el poate citi o carte, dar o atingere nu poate constitui nicidecum o estimare reală a adevărului acelei cărți. Investigațiile agnosticilor şi ale scepticilor dovedesc acest lucru, pentru că în locul perfecțiunii ei văd doar defectele. Criticii care caută numai defectele întreabă „Dacă există un creator atotputernic al lumii, de ce lumea are atâtea defecte, cum ar fi: uraganele, cutremurele, suferința, durerea, sărăcia, moartea şi altele de acest fel?". Stupiditatea acestor critici este asemănătoare cu cea a unui om incult care descoperă defecte la o clădire neterminată sau la o pictură incompletă. După un timp, când le vede terminate, i se face ruşine de prostia sa şi sfârşeşte prin a le lăuda. La fel, Dumnezeu nu a dat acestei lumi într-o singură zi forma sa actuală, deci nici lumea nu va atinge perfecțiunea într-o singură zi. Întreaga creație evoluează către perfecțiune şi dacă ar fi posibil pentru omul acestei lumi să vadă din depărtare cu ochii lui

[11] *Cuvintele pe care vi Le-am spus sunt duh și sunt viață.* (Ioan, VI, 63)

Dumnezeu lumea perfectă în care nu apare nici un defect s-ar înclina de asemenea, rugându-se înaintea lui Dumnezeu şi spunând: „Totul este minunat” (Geneza, I, 31).

7. Spiritul uman sălăşluieşte în corp precum puiul în ou. Dacă ar fi posibil să i se spună păsării din ou că afară este o lume minunată cu tot felul de fructe şi flori, cu râuri şi munți, că mama sa este şi ea acolo şi că va vedea toate acestea atunci când va ieşi din coaja oului, puiul nu ar putea înțelege, - nici nu ar putea crede acest lucru. Deşi toată-lumea îi spune că penele şi ochii săi sunt acum gata să fie folosiți, că îi vor da posibilitatea să vadă şi să zboare, el nu va crede şi nici o dovadă nu îi va suficientă până când nu va ieşi din carapacea sa.

În acelaşi mod, există mulți oameni care nu cred în viața viitoare sau în existenta lui Dumnezeu deoarece ei nu pot vedea dincolo de carapacea acestui corp de carne şi de gândurile lor; aripile lor delicate nu-i pot duce dincolo de limitele înguste ale creierului lor. Ochii lor slabi nu pot descoperi comorile eterne şi nepieritoare pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care îl iubesc[12]. ***Condiția necesară pentru atingerea acestei vieți eterne este aceasta: atâta timp cât suntem în acest corp să primim de la Duhul Sfânt prin credință acea căldură dătătoare de viață pe care puiul o primeşte de la mama sa;*** altfel există pericolul morții şi al pierderii eterne.

8. Mulți spun că viața şi orice lucru care are un început trebuie în mod necesar să aibă şi un sfârşit. Aceasta nu este adevărat pentru că nu este oare Atotputernicul capabil să creeze din nimic un lucru la voință şi Cel care poate, prin puterea cuvântului Său, să confere nemurire creaturii Sale? Dacă El nu ar fi fost astfel, nu ar fi putut fi numit Cel Atotputernic. Viața în această lume pare a fi supusă decăderii şi distrugerii deoarece depinde de lucruri care sunt ele însele supuse schimbării şi decăderii. Dar, dacă această viață va fi eliberată de aceste influențe schimbătoare şi degradante şi va fi pusă în paza lui Dumnezeu cel etern şi neschimbător, care este fântâna şi izvorul vieții eterne, ea va scăpa din ghearele morții şi va intra în eternitate.

Cât despre cei care cred în Mine „Eu le dau viață veşnică şi nu vor pieri în veac, şi din mâna Mea nimeni nu-i va răpi” (Ioan, X, 28). „Eu sunt Alfa şi Omega, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine, Cel atotputernic” (Apocalipsa, I, 8).

II. Păcatul şi mântuirea

Partea întâi

Discipolul: Maestrul meu drag, este clar pentru aproape toată lumea că a nu-L asculta pe Dumnezeu şi a înceta să-L mai a dori sunt păcate; urmarea - teribilă - poate fi văzută în starea actuală a lumii. Dar nu îmi este clar ce este cu adevărat păcatul. Cum a putut să apară păcatul chiar în prezența lui Dumnezeu cel atotputernic şi în opoziție cu voința Sa şi cu lumea creată chiar de El?

Maestrul: 1. Păcatul înseamnă a nesocoti voința lui Dumnezeu şi a trăi în conformitate cu voința personală, luând în deşert ceea ce este adevărat şi drept pentru satisfacerea propriilor dorințe, în speranța că astfel se va obține fericirea. Şi totuşi, în acest fel nimeni nu va obține fericirea autentică şi nici nu se va bucura cu adevărat de vreo plăcere. ***Păcatul nu are individualitate, astfel încât nu se poate spune că cineva l-a creat. El este pur şi simplu numele unei stări sau al unei condiții.*** Există un singur creator şi El este bun. Iar un creator bun nu ar fi putut crea lucruri rele, pentru că a face astfel ar fi fost chiar împotriva naturii sale. În afara unicului creator nu mai există nimeni care să fi putut crea păcatul. Satana poate numai să murdărească ceea ce deja a fost creat, dar el nu are puterea de a crea ceva. Aşadar, păcatul nu este o parte a creației, nici nu are o existență independentă astfel încât el să poată fi creat. El este pur şi simplu o stare iluzorie şi distructivă a ființei.

[12] *Căci, iată, Eu creez ceruri noi şi un pământ nou; aşa că nimeni nu-şi va mai aduce aminte de lucrurile trecute şi nimănui nu-i vor mai veni în minte.* (Isaia, LV, 17)

De exemplu, lumina are o existență reală, dar întunericul nu. El este doar o stare: absența luminii. Aşadar, păcatul sau răul nu este un lucru de sine stătător, ci reprezintă pur şi simplu absența sau nonexistența lui Dumnezeu. Această stare întunecată a răului este cea mai teribilă pentru că din cauza ei omul se poate abate de la drumul drept şi poate eşua pe stâncile lui Satana, căzând în întunecimea Iadului şi astfel se poate pierde. Din acest motiv, Eu, care sunt lumina lumii, am venit să Mă manifest în trup, astfel încât cei care-şi pun încrederea în Mine să nu piară. Pentru că Eu îi voi salva de puterea întunericului şi îi voi aduce în siguranță la acea împărăție dorită, cerească, unde nu este nici nume, nici semn pentru întuneric[13].

2. Tu întrebi cum a ajuns să existe această stare întunecată a păcatului chiar în prezența Stăpânului creației. Ea a apărut deoarece Satana şi oamenii, evoluând într-un mod greşit, neconform cu legea, au urmărit să-şi îndeplinească propriile lor dorințe. Şi dacă întrebi de ce Dumnezeu nu l-a făcut pe om astfel încât el să nu poată cădea într-o asemenea stare, răspunsul este că dacă omul ar fi fost construit ca o maşină, nu ar fi putut să atingă niciodată acea stare de fericire la care se ajunge doar prin acțiune aflată în acord cu libera alegere a ființei. Adam şi Eva au căzut pradă înşelăciunii lui Satana deoarece în starea lor lipsită de păcat nu cunoşteau minciuna şi înşelăciunea. Înainte de acesta nici măcar Satana însuşi nu cunoştea această mândrie datorită căreia el a fost alungat din cer, pentru că înaintea lui nu existase aşa ceva. Şi, deşi această stare de păcat a ajuns să existe atât în oameni, cât şi în Satana, Dumnezeu, prin atotputernicia Sa, a dat acestei stări un aspect nou, astfel încât, chiar şi din ea El a obținut rezultatele cele mai nobile.

Mai întâi, iubirea fără margini a lui Dumnezeu a fost manifestată prin întrupare şi ispăşire care în alte circumstanțe ar fi rămas ascunsă; în al doilea rând, cel care se căieşte după ce a gustat amărăciunea păcatului se va bucura mai mult de fericirea cerului, aşa cum după un gust amar, mierea este mult mai delicioasă. Pentru că în cer oamenii nu mai păcătuiesc, ci Îl slujesc pe Dumnezeu-Tatăl în umilință şi iubire plină de ascultare şi se refugiază în El cu veşnică bucurie.

3. Oamenii descoperă cu foarte mare precizie petele şi eclipsele Soarelui şi ale Lunii, dar petele şi eclipsele păcatului trec neobservate. De aici poți deduce cât de mare este întunecimea oamenilor, deoarece chiar şi lumina pe care ei o au este întuneric (Matei VI, 23). Aşa cum corpul leprosului, din cauza bolii, devine insensibil şi amorțit, la fel inima şi mintea omului, din cauza păcatului, devin insensibile şi amorțite şi nu-i mai dau sentimentul de dezgust sau de durere. Dar va veni timpul când conştiința se va trezi pentru a vedea ravagiile teribile ale răului şi atunci va fi plânsetul şi scrâşnirea dinților.

4. Mulți dintre cei care sunt cufundați în păcat sunt inconştienți de apăsarea sa. La fel, cel care se scufundă în apă poate să aibă tone de apă deasupra sa, dar este complet inconştient de greutatea acesteia până când este strivit de ea. Dar cel care iese deasupra apei şi caută să ia apă realizează repede greutatea ei, indiferent cât de puțină apă ar lua să care. Iar cel care, descoperind povara păcatului său, vine la mine căindu-se, va primi în mod liber adevărata pace, fiindcă pentru asta am venit, să caut şi să salvez[14].

5. Nu este necesar ca fiecare parte a corpului să devină nefolositoare şi slabă înainte să survină moartea. O singură slăbiciune sau un şoc al inimii sau al creierului vor fi suficiente pentru a pune capăt vieții, indiferent cât de puternice şi sănătoase sunt celelalte părți ale corpului. La fel, un singur păcat, prin efectul său otrăvitor asupra minții şi a inimii este suficient pentru a ruina viața spirituală, nu a unuia, ci a unei întregi familii sau națiuni, chiar a unei

[13] *Cetatea n-are nevoie nici de soare, nici. de lună, ca s-o lumineze, căci o luminează slava lui Dumnezeu şi făclia ei este Mielul.* (Apocalipsa, XXI, 23)
Şi nu va mai fi noapte şi nu va mai fi nevoie de lampă şi de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu ii va lumina. Şi vor împărăți în vecii vecilor. (Apocalipsa, XXII, 5)
[14] *Veniți la Mine toți cei osteniți şi împovărați şi eu vă voi odihni pe voi.* (Matei XI, 28)
Căci Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască pe cel pierdut. (Luca, •MX, 10)

întregi rase. Astfel a fost păcatul lui Adam. Dar, aşa cum un singur cuvânt al Meu l-a putut trezi pe Lazăr din morți, la fel, el este suficient pentru a da viață eternă tuturor.

6. Uneori se întâmplă ca un animal, după o lungă asociere cu omul, să se întoarcă la cei din specia sa. Dar, în loc să fie bine primit, el este alungat şi omorât, pentru că, prin lungul său trai alături de om, obiceiurile şi modul de viață i s-au schimbat în întregime. La fel, aşa cum animalele nu admit în societatea lor pe cei care au trăit în preajma omului, cum poate sfântul şi îngerii din cer să-i primească bine pe acei păcătoşi care au trăit în intimă asociere cu cei meschini? Acest lucru nu înseamnă că sfinții şi îngerii nu au iubire față de oamenii păcătoşi, pentru că întreaga atmosferă a cerului va fi ea însăşi dezgustătoare pentru astfel de oameni. Dacă este evident că în această lume păcătoşii refuză compania oamenilor buni, cum pot fi ei fericiți în compania lor, în eternitate? Pentru ei un astfel de cer ar fi la fel de dezgustător ca Iadul însuşi.

Să nu presupui că Dumnezeu şi poporul Său vor alunga păcătoşii din cer şi-i vor arunca în Iad. Pentru că Dumnezeu, care este iubire, nu aruncă pe nimeni în Iad, şi nici nu va face vreodată aşa ceva. ***Viața stupidă a păcătosului este cea care îl duce în Iad. Mult înainte de sfârşitul vieții Cerul sau Iadul se apropie de noi.*** Acest lucru a fost sădit în inima fiecărui om, conform naturii sale bune sau rele, propriului său rai sau iad. De aceea, pe toți cei care doresc să fie salvați de aceste torturi eterne, lăsați-i să se căiască de păcatele lor şi să-şi dăruiască inima Mie, căci prin prezența Mea în inima lor şi prin influența Duhului Sfânt, ei pot deveni pentru totdeauna copiii lui Dumnezeu.

7. Un rebel împotriva unui rege sau a unui guvern din această lume se poate salva refugiindu-se într-o altă țară. Dar un rebel împotriva lui Dumnezeu unde îşi va găsi siguranța? Oriunde merge, chiar în rai sau în iad, el îl va găsi prezent pretutindeni pe Dumnezeu. El îşi va găsi siguranța doar în căință şi în ascultarea față de Dumnezeu.

8. Pentru că pentru Aclam şi Eva frunzele au fost un acoperământ prea mic, Dumnezeu le-a dat îmbrăcămintea pielii. Faptele bune ale unui om rău sunt la fel de nefolositoare ca şi frunzele unui smochin pentru a-l salva de mânia ce va veni. Doar haina dreptății mele îi va Fi de folos.

9. Molia nu se gândeşte la puterea arzătoare şi distructivă a flăcării, ci fascinată de strălucirea ei, se grăbeşte să intre în ea şi moare. La fel şi omul, indiferent față de puterea otrăvitoare şi destructivă a păcatului, simțind numai ademenirea sa, se grăbeşte către propria sa distrugere. Dar lumina Mea îl scapă pe păcătos de la moarte şi revarsă asupra sa viața şi fericirea eternă. Omul a fost făcut astfel încât să poată primi darul prețios al luminii Mele adevărate.

10. Păcatul nu este o iluzie sau un lucru imaginar; în acea stare de întunecare spirituală, prin intermediul voinței negative a omului au apărut aceste semințe negative ale răului şi ele îi vor infecta spiritul distrugându-l în cele din urmă aşa precum pojarul va transforma în scurt timp frumusețea unui om în urâțenie respingătoare. Aşa cum Dumnezeu nu a creat răutatea, tot astfel El nu a creat nici boala şi nici durerile corporale. Acestea sunt pur şi simplu efectele naturale ale neascultării omului. Durerea şi boala de asemenea nu țin de imaginație, ci sunt fructele exterioare vizibile ale bolii ascunse, nevăzute a păcatului, fie ea păcatul unui om sau al familiei din care el face parte. Când toți membrii unei familii se căiesc şi se unesc cu Mine, sângele Meu dătător de viață va circula prin venele tuturor făcând să dispară toate bolile interioare, nevăzute şi vindecându-i pentru totdeauna. Omul a fost creat pentru o asemenea stare de sănătate perfectă, pentru a putea trăi pentru totdeauna fericit împreună cu Domnul şi Stăpânul său.

Partea a doua

Discipolul: Învăţătorule, în zilele noastre unii maeştri şi discipolii lor privesc patimile şi răscumpărarea păcatelor noastre prin sângele Tău ca inutilă şi fără sens; ei spun că Hristos a fost doar un mare învăţător şi un exemplu pentru viaţa noastră spirituală şi că mântuirea şi fericirea noastră eternă depind de propriile noastre eforturi şi fapte bune.

Maestrul: l. Să nu uiţi niciodată că ideile spirituale şi religioase sunt mai puţin în legătură cu mintea şi mult mai aproape de inimă, care este templul lui Dumnezeu; atunci când inima este plină de prezenţa lui Dumnezeu mintea este iluminată. Pentru că mintea şi ochii înţelegerii sunt inutili fără adevărata lumină, aşa cum sunt ochii corpului fizic fără lumina zilei. În întuneric cineva poate confunda o frânghie cu un şarpe; la fel, înţeleptul acestei lumi perverteşte adevărul spiritual şi deviază minţile simple de la calea cea dreaptă. Şi Satana când a tentat-o pe Eva nu s-a folosit de oaie sau de porumbel, ci de şarpe, cel mai şiret dintre toate animalele. Tot astfel el ia înţelepciunea celui inteligent şi îndemânarea celui învăţat şi le transformă în instrumente adecvate scopului său. Dar nu este suficient să fii învăţat şi deştept, trebuie să ai de asemenea inocenţa porumbelului, pentru că am spus: „Fiţi înţelepţi ca şerpii şi nevinovaţi ca porumbeii" (Matei X, 16).

2. Crucea şi patimile mele fac acelaşi lucru pentru credincioşi ca şi şarpele de alamă pentru israeliţi; oricine a privit acest şarpe cu ochii credinţei a fost salvat[15]. Au existat totuşi unii care, în loc să creadă, au considerat că este doar un şarpe de alamă şi au început să critice spunând: „Dacă Moise ne-ar fi dat un medicament puternic sau un leac împotriva şerpilor veninoşi, atunci acesta ar fi fost cu adevărat un obiect al credinţei. Dar ce putere are acest stâlp asupra veninului otrăvitor?" Cu toţii au murit. La fel, cei care, în aceste zile, ridică obiecţii sau au îndoieli asupra căii de mântuire pe care Dumnezeu a dat-o, vor pieri în otrava propriului lor păcat.

3. Un tânăr a căzut într-o prăpastie şi a pierdut atât de mult sânge încât era pe punctul de a muri. Când tatăl său l-a dus la doctor, acesta le-a spus: „Viaţa înseamnă sânge şi rezerva de sânge a acestui tânăr s-a epuizat; dar dacă cineva este dispus să-şi sacrifice propria viaţă, el îşi poate reveni. Altfel, va muri." Tatăl, a cărui inimă era plină de iubire pentru fiul său, şi-a oferit propriul sânge; acesta a fost injectat în venele tânărului şi el şi-a revenit. La fel, omul a căzut de pe muntele sfinţeniei şi acum se află dărâmat şi rănit de propriile sale păcate; datorită acestor răni el s-a îndepărtat de viaţa spirituală, astfel încât este muribund din punct de vedere spiritual. Dar, în venele celor care cred în Mine, Eu fac să curgă propriul Meu sânge etern şi spiritual, astfel încât ei să fie salvaţi de la moarte şi să obţină viaţa veşnică. Pentru acest scop am venit Eu, pentru ca ei să aibă viaţă, să o trăiască plenar[16] şi veşnic.

4. In timpurile vechi oamenilor le era interzis să bea sângele animalelor sau să mănânce anumite alimente, deoarece se credea că astfel ei vor scăpa de anumite boli şi pentru ca nu cumva tendinţele sale animalice să fie accentuate de consumul de carne şi de sânge deoarece omul are şi el un corp carnal. Acum însă „Trupul Meu este adevărată mâncare şi sângele Meu, adevărată băutură" (Ioan I, 55). Pentru că ei vor primi viaţa spirituală şi, prin ea, vor primi sănătatea perfectă, bucuria şi fericirea cerească.

5. Iertarea păcatelor nu înseamnă salvarea sau mântuirea completă, pentru că aceasta poate veni doar odată cu eliberarea completă de păcat. Pentru că este posibil ca un om să moară de pe urma păcatului său, deşi a primit iertarea acestuia. De exemplu, un om avea creierul afectat de o boală gravă de mult timp şi cu toate acestea a atacat un om şi l-a omorât. Când s-a pronunţat sentinţa cu moartea, rudele sale au explicat circumstanţele şi au cerut îndurare pentru el; păcatul crimei i-a fost iertat şi a fost absolvit de pedeapsă. Dar înainte ca prietenii să poată ajunge la el cu vestea cea bună, când ei erau încă pe drum, el a murit de boala sa tocmai datorită faptului că făcuse o crimă. Ce avantaj i-a conferit această iertare criminalului? Sigu-

[15] *Căci Dumnezeu aşa a iubit lumea încât pe Fiul Său Cel Unul Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică.* (Ioan, III, 16)

[16] *Eu am venit ca Viaţă Să dau şi din belşug să aibă.* (Ioan X, 10).

ranța sa reală ar fi însemnat să se vindece de boala sa şi atunci s-ar fi bucurat într-adevăr de iertarea acordată. În acelaşi fel, Eu m-am întrupat pentru a acorda celor care cred în Mine izbăvirea de boala păcatului, de pedeapsa sa şi de moarte, îndepărtând astfel atât cauza, cât şi efectul. Ei nu vor muri de păcatele lor, pentru că eu îi voi salva (Matei I, 21) şi ei vor transcende moartea pentru a deveni moştenitorii vieții eterne.

6. Viața prea multor oameni este plină de pericole; ei sunt asemeni vânătorului care a văzut un roi de albine care făcuseră cuib pe ramura unui copac ce se afla deasupra unei ape învolburate. Cățărându-se până acolo, el a început să mănânce miere fără să-şi dea seama că era în pericol de moarte, pentru că în râul de dedesubt un crocodil îşi deschisese fălcile gata-gata să-l devoreze; totodată, în timpul cât mersese prin pădure o haită de lupi îi luase urma şi îl aşteptau să coboare. Mai mult, arborele în care se urcase fusese mâncat de la rădăcină de insecte şi stătea gata să cadă. În scurt timp el urma să cadă, iar vânătorul neatent urma să devină prada crocodilului. La fel, spiritul uman se simte în siguranță în corp, se bucură pentru scurt timp de plăcerile false şi trecătoare ale păcatului acumulat în stupul creierului, fără a se gândi că se află în mijlocul junglei înspăimântătoare a lumii. Acolo Satana stă gata să-l rupă în două, iar iadul, precum un crocodil, aşteaptă cu gura deschisă să îl înghită, în timp ce, cel mai rău din toate, insecta mică şi nevăzută a păcatului a consumat înseşi rădăcinile corpului şi ale vieții. Curând sufletul cade şi devine pradă iadului. Dar pe păcătosul care vine la Mine Eu îl voi elibera de păcat, de Satana, de iad, şi îi voi dărui bucuria eternă „şi nimeni nu o va putea lua de la el[17]".

7. Satana, cu vorbe meşteşugite şi linguşeli, atrage oamenii către el şi îi înghite la fel cum un şarpe fascinează păsărelele prin magnetismul ochilor săi strălucitori şi le transformă în pradă pentru el. Dar celor care cred în Mine Eu le dau eliberarea de acel vechi şarpe şi de tentațiile acestei lumi care fac sufletul să decadă. Eu îi eliberez astfel încât, asemeni unei păsări ce înfruntă cu uşurință forța gravitațională a Pământului şi zboară liber pe cerul albastru, să-şi pună aripile rugăciunii şi să ajungă în cele din urmă în sălaşul siguranței, în casa cea dragă inimilor lor, purtați fiind de dulcea atracție a iubirii Mele.

8. Aşa cum un om bolnav de gălbenare vede totul în galben, la fel adevărul păcătosului şi cel al filosofului îmbracă forma păcatului său sau a teoriilor sale. Şi nu ar fi nimic surprinzător dacă astfel de oameni ar face încă un pas mai departe şi M-ar numi şi pe Mine păcătos, asemeni lor. Dar lucrarea Mea, care este eliberarea sau mântuirea păcătoşilor, nu depinde de părerea favorabilă a lumii, pentru că, întotdeauna, ea va merge înainte, neperturbată, în viețile celor care cred. Aşa precum Levi, fiind încă în pântecele lui Abraham, mi-a plătit Mie zeciuială, deşi încă nu se născuse, la fel toate generațiile de credincioşi mi-au oferit Mie crucea, suferința şi răscumpărarea păcatelor lor, deşi ei nu erau născuți în acel timp; această mântuire este pentru toate rasele de oameni din lume.

9. Ideea că un om poate, prin propriul său efort şi prin faptele sale bune să obțină mântuirea este stupidă şi absurdă atâta timp cât omul nu se naşte din nou întru Mine. Cei care guvernează lumea şi cei ce predică moralitatea spun: „Devino bun făcând bine". Eu spun, însă: „Devino tu însuți bun, înainte de a face fapte bune". Atunci când această viață nouă şi bună ți-a pătruns inima, faptele bune vor apărea de la sine. Este un prost cel care spune că un copac amar, făcând în mod constant fructe, în cele din urmă acestea vor deveni dulci. De fapt, fructele unui copac amar pot deveni dulci atunci când el este altoit cu un copac cu fructe dulci, astfel încât viața şi calitățile specifice copacului dulce să treacă în cel amar şi gustul amar al fructelor sale să dispară. Aceasta este ceea ce noi numim o a doua naştere. Aşadar şi păcătosul poate dori să facă ceea ce este corect şi totuşi singurul rezultat să fie păcatul. Dar atunci când el se căieşte şi, prin credința sa, este altoit în Mine, vechiul om din el moare şi el devine o

[17] *Deci şi voi acum sunteți trişti, dar iarăşi vă voi vedea şi se va bucura inima voastră şi bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi.* (Ioan, XVI, 22)

nouă ființă. Atunci, din noua sa viață care își are originea în mântuire, apar ca fruct faptele bune; iar acest fruct rămâne pentru totdeauna.

10. Există mulți oameni care au învățat din experiență că bunătatea naturală a unui om nu-i poate da adevărata pace a inimii sale, nici nu-i poate da certitudinea mântuirii sau a vieții eterne. Tânărul care a venit la Mine, căutând viața eternă, este un astfel de caz. Primul său gând cu privire la Mine a fost greşit, căci este acela al unui om cu înțelepciune lumească. El a crezut că Eu sunt unul dintre acei învățători care sunt precum mormintele văruite pe dinafară şi în a căror vieți nu există nici măcar un grăunte de bine autentic. De aceea, Eu i-am spus: „De ce Mă întrebi despre bunătate? Nu este nimic bun decât Cel Unic”. Dar el nu a văzut în Mine pe Dătătorul de bunătate şi viață; iar când am vrut să-l fac discipolul Meu şi să-l transform cu adevărat într-un om bun şi să aduc Viața asupra lui, el s-a întristat şi M-a părăsit. Viața sa, totuşi, arată clar că păstrarea poruncilor de către el şi bunătatea sa nu l-au satisfăcut şi nici nu i-au dat siguranța vieții eterne. Dacă faptele sale bune i-ar fi dat pacea, el nu ar fi venit să Mă întrebe sau nu M-ar fi părăsit întristat, ci crezând în cuvintele Mele, ar fi plecat bucurându-se. Nu mult timp după aceea, tânărul Pavel M-a recunoscut şi dorința inimii sale a fost complet împlinită, în loc de a se îndepărta cu amărăciune, el a renunțat la tot ceea ce a avut şi M-a urmat (Filipeni IV, 15). Aşadar, toți aceia care încetează să mai creadă în propria lor dreptate şi Mă urmează vor primi de la Mine adevărata pace şi viața veşnică.

III. RUGĂCIUNEA

Partea întâi

Discipolul: Se pune uneori această întrebare: „Dacă Dumnezeu este perfect conştient de nevoile noastre, atât ale celor buni, cât şi ale celor răi şi ştie cel mai bine cum să le satisfacă, cum ar trebui noi să ne rugăm Lui? Fie că este vorba de nevoi efemere, materiale, fie de aspirații spirituale, putem noi oare ca prin rugăciunile noastre să modificăm voința lui Dumnezeu?”

Maestrul: 1. Cei care pun o asemenea întrebare arată în mod clar că nu ştiu ce este rugăciunea. Ei nu şi-au trăit viața în rugăciune, căci altfel ar şti că rugăciunea către Dumnezeu nu este o formă de a cerşi. ***Rugăciunea nu constă într-un efort de a obține de la Dumnezeu lucrurile necesare traiului zilnic; rugăciunea este un efort de a-L găsi pe Dumnezeu Însuşi, pe Creatorul vieții.*** Atunci când noi L-am găsit pe El, care este sursa vieții şi am intrat în comuniune cu El, atunci întreaga viață ne aparține şi, cu El, tot ceea ce ne dă viața este perfect. În dragostea sa pentru oameni Dumnezeu dă şi celor ce fac rău toate cele necesare pentru a trăi în această lume, dar necesitățile lor spirituale El nici măcar nu le revelează, deoarece ei nu au viață spirituală. Dacă El le-ar oferi binecuvântări spirituale, ei nu ar şti să le aprecieze. Celor care cred le sunt, însă, oferite daruri de ambele feluri, şi mai ales binecuvântări spirituale. Efectul este că în curând ei acordă din ce în ce mai puțină atenție cererilor materiale trecătoare şi îşi îndreaptă iubirea asupra celor nevăzute şi spirituale. Voința lui Dumnezeu nu poate fi modificată, dar omul, prin rugăciune, poate modifica voința lui Dumnezeu în ceea ce îl priveşte pe el însuşi. Pentru că, pentru oamenii de acest fel, Dumnezeu se manifestă în templul tainic al inimii lor şi intră în comuniune cu ei. Şi atunci când scopurile Sale minunate le sunt revelate spre binele lor, atunci îndoielile şi dificultățile de care se plâng dispar pentru totdeauna.

2. Rugăciunea este - şi a fost întotdeauna - o inspirație a Duhului Sfânt prin care Dumnezeu îşi transferă Sfântul Duh în viața celor care se roagă astfel încât ei să devină „suflete vii” (Geneza II, 7; Ioan, XX, 22). Ei nu vor muri niciodată pentru că Sfântul Duh intră El Însuşi, prin intermediul rugăciunii, în inima lor spirituală şi le umple spiritele de sănătate, putere şi viață veşnică. Dumnezeu, care este iubire, a împărțit tuturor oamenilor lucrurile necesare

atât pentru viața spirituală, cât şi pentru cea fizică, dar, pentru că El oferă mântuirea şi Duhul său Sfânt în mod egal tuturor, acestea sunt privite cu superficialitate. Dar rugăciunea ne învață să le acordăm mai multă valoare deoarece ele sunt la fel de necesare ca aerul şi apa, căldura şi lumina, fără de care viața este imposibilă. Dumnezeu ne-a dat din plin lucrurile necesare vieții noastre spirituale, dar oamenii le privesc atât de superficial, încât nu mai mulțumesc Creatorului; pe de altă parte, ei acordă o mai mare valoare darurilor Sale de aur, argint şi pietre prețioase, care sunt rare şi se obțin cu mare dificultate, deşi cu acestea foamea şi setea corpului nu pot fi domolite, nici dorințele adevărate ale inimii nu pot fi împlinite. Oamenii acestei lumi sunt ignoranți în ceea ce priveşte aspectele spirituale, dar ***omul care se roagă primeşte adevărata înțelepciune şi viața veşnică.***

3. Această lume este asemeni unui vast ocean în care oamenii se scufundă şi se îneacă; speciile marine pot trăi însă chiar în apele cele mai adânci. Deoarece ele vin din când în când la suprafață şi, deschizând gura, inspiră o anumită cantitate de aer care le permite să trăiască în adâncuri. La fel, cei care se ridică la suprafața acestui ocean al vieții prin intermediul respirației rugăciunii în duhul dătător de viață al lui Dumnezeu, descoperă, în chiar această lume, viața şi siguranța.

4. Deşi peştii îşi petrec întreaga lor viață în apa sărată a mării ei nu devin sărați, deoarece sunt vii. La fel, omul care se roagă, deşi trebuie să trăiască în această lume a păcatului, este liber de stigmatul acestuia deoarece, prin intermediul rugăciunii, viața sa este menținută.

5. Precum apa sărată a mării este evaporată de razele fierbinți ale soarelui, ia gradat forma norilor şi apoi se transformă în apă dulce şi proaspătă care cade în ploi pe pământ (pentru că din apa sărată, prin evaporare, se elimină sarea şi gustul amar), la fel dorințele şi gândurile omului care se roagă se ridică departe de emanațiile întunecate ale sufletului. Razele Soarelui Dreptății îi purifică de toate petele păcatului, iar rugăciunile lor formează un nor mare care coboară din cer în ploi ale binecuvântării, aducând împrospătarea sufletelor multor oameni de pe pământ.

6. Aşa cum o pasăre de apă îşi petrece întreaga viață înotând în apă, şi totuşi atunci când zboară penele sale sunt perfect uscate, la fel şi oamenii care se roagă îşi au sălaşul în această lume, dar atunci când le vine timpul să zboare departe, ei părăsesc această lume plină de păcat şi ajung neîntinați în sălaşul lor de odihnă veşnică.

7. Corabia ocupă, fireşte, un loc în apă, dar nu este deloc de dorit şi este chiar periculos ca apa să intre în corabie. La fel, este bine pentru om şi pentru cei de lângă el să-şi aibă sălaşul în această lume pentru că, păstrându-se pe linia de plutire, el va fi capabil să-i ajute şi pe ceilalți să ajungă împreună cu el în cerul vieții. Dar dacă lumea îşi găseşte loc în inima sa, aceasta înseamnă moarte şi distrugere. De aceea, omul care se roagă permanent îşi consacră inima Celui care a creat-o pentru a fi templul Său şi astfel atât în această lume, cât şi în cea care va veni, el se află în pace şi siguranță.

8. Cu toții ştim că fără apă viața este imposibilă. Dar, dacă ne scufundăm în apă, nu vom mai putea respira şi vom muri. Deşi avem nevoie să folosim şi să bem apa, noi nu trebuie să ne scufundăm în ea. De aceea, lumea şi lucrurile lumeşti trebuie folosite cu discernământ pentru că fără ele viața nu este numai dificilă, ci şi imposibilă. Dumnezeu a creat lumea pentru ca oamenii să se folosească de ea, dar oamenii nu trebuie să se înece în ea, pentru că astfel respirația rugăciunii se va opri şi ei vor pieri.

9. Dacă noi încetăm să mai trăim în rugăciune, iar viața spirituală începe să decadă, atunci lucrurile lumeşti care erau destinate să fie folositoare vor deveni dureroase şi distructive. Soarele, prin lumina şi căldura sa, dă viață lumii vegetale şi o face să înflorească, dar poate să o facă şi să se usuce şi să moară. Aerul, de asemenea, dă vigoare şi viață tuturor ființelor vii, dar tot el este cauza descompunerii lor. De aceea, „veghează şi te roagă".

10. Noi trebuie să trăim în această lume astfel încât, deşi suntem în ea să nu fim din ea şi atunci lucrurile acestei lumi, în loc să mai fie dureroase, vor deveni folositoare şi vor ajuta

la elevarea vieții spirituale. Condiția este însă ca spiritul să-şi mențină întotdeauna fața întoarsă către Soarele Dreptății. Astfel, se întâmplă uneori ca într-un loc murdar şi plin de gunoaie să răsară flori al căror parfum dulce să îndepărteze mirosul urât al acelui loc. Plantele, întorcându-se către soare, primesc de la el lumină şi căldură, iar gunoaiele, în loc să dăuneze plantelor, le fertilizează şi le ajută să crească şi să înflorească. La fel, omul care se roagă atunci când, o dată cu rugile sale îşi întoarce inima către Mine, Primeşte de la Mine lumină şi căldură şi, prin mijlocul mirosurilor grele ale acestei lumi rele, dulcele parfum ale noii sale vieți sfinte Mă glorifică şi nu numai că se generează în el numai miresme plăcute, ci şi fructul din care el se va hrăni pe vecie.

Partea a doua

1. Rugăciunea nu implică faptul că Dumnezeu nu vrea să ne dea ceea ce-i cerem sau că El nu cunoaşte nevoile noastre; ea are, însă, un mare avantaj: ***în rugăciune sufletul se deschide să primească atât pe Cel care Binecuvântează, cât şi binecuvântările pe care El doreşte să le dea.*** De altfel, plenitudinea spiritului nu a coborât asupra apostolilor din prima zi, ci abia după zece zile de pregătire specială.

Dacă unui om i s-ar da o binecuvântare fără ca el să fie pregătit, el nici nu i-ar putea aprecia valoarea, nici nu şi-ar aminti prea multă vreme de ea. De exemplu, fiindcă Saul a obținut Sfântul Duh şi domnia fără a le căuta, el le-a pierdut foarte curând pe amândouă pentru ca plecase de acasă nu pentru a obține Duhul Sfânt, ci pentru a-şi căuta asinii pierduți.

2. Doar omul care se roagă îl poate adora pe Dumnezeu în spirit şi adevăr. Ceilalți sunt precum plantele sensibile: în timpul rugăciunii, sub influența învățăturii şi prezenței Sfântului Duh, ei se înflăcărează şi înclinându-şi capetele devin cuvioşi, dar imediat ce părăsesc biserica se poartă ca mai înainte.

3. Dacă noi nu avem grijă de un copac care dă fructe bune sau de mugurii care dau flori, ei vor degenera şi se vor reîntoarce la starea lor sălbatică. La fel, dacă credinciosul neglijează rugăciunea şi viața spirituală, el nu-şi mai află sălaşul în Mine. Datorită inconştienței el va cădea din această stare binecuvântată şi, revenind la modul său de viață vechi, păcătos, va fi pierdut.

4. Atunci când vedem un cocor stând nemişcat pe Marginea unui bazin sau pe malul unui lac putem presupune din atitudinea sa că visează la gloria lui Dumnezeu sau la Minunata calitate a apei. Dar - nimic din toate acestea. El stă acolo nemişcat ore întregi şi în momentul în care vede o broască sau un peşte mic se aruncă după ele şi le înghite. La fel este atitudinea şi calea multor oameni în ceea ce priveşte rugăciunea şi meditația religioasă. Stând pe țărmul oceanului nesfârşit al lui Dumnezeu ei trec cu vederea maiestuozitatea Sa, iubirea şi natura Sa divină care îi purifică de păcat şi le hrăneşte sufletul înfometat şi se ataşează de gândul acumulării unui obiect dorit prin intermediul căruia pot gusta şi mai mult din deliciile acestei lumi efemere. Astfel, ei se îndepărtează de fântâna păcii adevărate şi se aruncă în bucuriile trecătoare ale acestei lumi care mor odată cu ei.

5. Apa şi petrolul provin ambele din pământ şi, deşi par asemănătoare, ele sunt, prin natura şi scopul lor, exact opuse pentru că una stinge focul, iar cealaltă îl alimentează. La fel, lumea şi comorile sale, pe de o parte, şi inima cu setea ei de Dumnezeu, pe de altă parte, sunt asemănătoare cu creația Sa. Încercarea de a împlini dorința tainică a inimii cu bogățiile, mândria şi onorurile acestei lumi este ca şi cum cineva ar încerca să stingă un foc cu petrol, pentru că inima îşi poate găsi vindecarea şi împlinirea numai în El, care a creat atât inima, cât şi dorințele ei. De aceea, oricui vine acum la Mine, Eu îi voi da acea apă vie, astfel încât să nu-i mai fie niciodată sete, ci să fie în el izvor de apă curgătoare spre viața veşnică[18].

[18] *Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viața veşnică.* (Ioan, IV, 14).

6. Oamenii încearcă în van să găsească pacea în această lume şi în lucrurile lumeşti pentru că experiența arată clar că adevărata pace şi împlinire nu pot fi atinse prin aceste lucruri. Ei sunt precum băiatul care a găsit o ceapă şi a început să-i dea învelişurile jos, unul câte unul, în speranța că va găsi ceva în ea, aşa cum cineva găseşte ceva într-o cutie, ridicându-i capacul. Dar a căutat în zadar, deoarece nu a găsit nimic decât ultimul înveliş, pentru că o ceapă nu este altceva decât o sumă de învelişuri puse unul peste altul. La fel, această lume şi toate ale ei s-au dovedit a fi deşertăciunea deşertăciunilor[19] până când oamenii au descoperit adevărata fântână a păcii[20].

7. Lumea este o iluzie; adevăratul căutător ce speră să găsească ceva pentru a satisface setea spiritului său îşi începe căutarea cu ea, dar nu găseşte decât dezamăgire şi disperare. Fântâna vieții nu poate fi descoperită în puțurile săpate de om; dar cei care vin la Mine rugându-se cu inima curată vor găsi în Mine, care sunt izvorul viu al vieții, apa din care ei pot bea spre împlinire, împrospătare şi viață veşnică.

O femeie mergea pe o potecă de munte ducându-şi copilul în brațe, când copilul, văzând nişte flori frumoase, a sărit din brațele maniei sale şi s-a lovit cu capul de o stâncă murind pe loc. Desigur, copilul era în siguranță în brațele mamei sale şi nu în acele flori fascinante care au fost cauza morții sale. La fel acționează şi omul a cărui viață nu este trăită în rugăciune. Atunci când găseşte plăcerile fascinante şi efemere ale iubirii, el uită iubirea şi grija Mea, care sunt mult mai mari decât cele ale mamei sale şi, fără a prețui laptele spiritual pe care Eu i-l dau, sare din brațele Mele şi se pierde.

9. Susținerea mamei nu poate fi obținută fără un anume efort din partea copilului. La fel, copiii Mei pe care îi port în brațe nu o pot obține fără a căuta laptele spiritual care le poate salva sufletele. Şi aşa cum copilul nu are nevoie să fie învățat, cunoscând instinctiv unde şi cum să-şi caute hrana, la fel şi cei născuți din spirit ştiu printr-un instinct spiritual, nu din filosofia şi înțelepciunea lumească, cum să se roage şi să obțină de la Mine, mama lor spirituală, laptele vieții eterne.

10. Am sădit în natura omului foamea şi setea pentru ca el să nu se poată considera, în nebunia lui, Dumnezeu ci, zi după zi, să-şi reamintească de nevoile sale şi de faptul că viața sa este legată de existența Celui care l-a creat. Fiind astfel determinat să-şi conştientizeze defectele şi nevoile, el îşi va afla refugiul în Mine şi Eu în el. Astfel, el va găsi pentru totdeauna în Mine bucuria şi fericirea sa.

Partea a treia

l. Rugăciunea înseamnă a fi cu Mine; fiind în comuniune cu Mine şi sălăşluind în Mine omul devine asemeni Mie. Există un tip de insectă care trăieşte în iarbă şi se hrăneşte cu iarbă şi cu frunze verzi şi care îşi poate schimba culoarea devenind una astfel încât să se confunde cu iarba. La fel, ursul polar ce trăieşte printre zăpezile albe are culoarea albă a zăpezii, iar tigrul bengalez pare că poartă pe pielea sa urmele tufişurilor plin care a trecut. La fel, cei care prin intermediul rugăciunii ajung în comuniune cu Mine, împărtăşesc natura Mea alături de sfinți şi de îngeri şi, fiind formați asemeni Mie, devin asemeni Mie. Când, pentru scurt timp, i-am adus pe Petru, pe Ioan şi pe Iacov în comuniune cu Mine pe munte, Eu le-am revelat gloria Mea. Dintre toți sfinții doar doi, Moise şi Ilie, le-au apărut. Ei au fost atât de fascinați de această scurtă viziune a gloriei cereşti, încât au dorit să ridice acolo trei tabernacole pentru a trăi acolo (Matei, XVII, 1-5). Cât de minunată aşadar, va fi fericirea celor care sălăş-

[19] *O, deşertăciune a deşertăciunilor, zice Ecleziastul: totul este deşertăciune!* (Ecleziastul, XII, 8)

[20] *Căci poporul Meu a făcut două rele: M-a părăsit pe Adine, Izvorul apelor vii, ca să-şi sape puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă.* (Ieremia, H,13)

Şi Duhul şi mireasa zic: Vino. Şi cel ce aude să zică: vino. Şi cel însetat să vină, cel ce voieşte să ia în dar apa vieții (Apocalipsa, XXII, 17).

luiesc în Mine şi intră alături de sfinţi şi de îngerii cei nenumăraţi în paradisul lor mult dorit împărţind cu Mine gloria Mea deplină care nu cunoaşte pierdere, nici umbră a schimbării[21]. Omul care se roagă nu va fi niciodată singur, ci va fi cu Mine şi cu sfinţii Mei pentru totdeauna.[22]

3. Nu e greu să stăpâneşti şi să te foloseşti de animalele sălbatice, de fulger, de vânt, de lumină şi de celelalte puteri ale naturii. Dar cel mai important este a dobândi stăpânirea asupra lumii, asupra lui Satana şl asupra egoului cu toate pasiunile sale. Celor care duc o viaţă în rugăciune, Eu le dau puterea de a depăşi sau de a învinge puterea duşmanului[23] astfel încât, chiar şi atunci când trăiesc în această lume, ei să fie cu Mine în locurile cereşti (Efeseni II, 6), iar Satana fiind mai jos, el nu poate să-i ajungă niciodată; ei vor rămâne pentru totdeauna cu Mine în siguranţă şi fără nici cea mai mică teamă.

Deşi oamenii au dobândit controlul asupra puterilor naturii, ei nu călătoresc dincolo de hotarele aerului, în timp ce omul care se roagă, stăpânindu-l pe Satana şi stăpânindu-se pe sine, poate vizita la voinţă veşnicele paradisuri-cereşti.

4. Aşa cum albina colectează sucul dulce al florilor şi îl transformă în miere fără a-i schimba culoarea sau parfumul, la fel, omul care se roagă obţine fericirea şi profită de întreaga creaţie a lui Dumnezeu fără a face nimic rău. Aşa cum albinele îşi obţin mierea din florile care se află în diferite locuri şi o depozitează în stup, la fel şi omul lui Dumnezeu acumulează sentimente şi gânduri plăcute din orice parte a creaţiei şi, în comuniune cu Creatorul său, adună în inima sa mierea adevărului, fiind oricând şi oriunde în pacea veşnică a lui Dumnezeu, el se hrăneşte din mierea dulce a lui Dumnezeu.

5. Acum este timpul să adunăm şi să păstrăm în cupele inimilor noastre untdelemnul Duhului Sfânt, aşa cum au făcut cele cinci fecioare înţelepte[24]; altfel, asemeni celor cinci fecioare fără minte, noi nu vom găsi decât amărăciune şi disperare. De asemenea, acum trebuie să adunaţi mana pentru adevăratul Sabat, altfel nu vă va mai rămâne decât amărăciune şi nenorocire (Exodul XVI, 15-27). Rugaţi-vă, de aceea, ca „fuga voastră să nu fie iarna”, adică în momente de mare supărare sau în „ziua de Sabat”. „Căci va fi atunci strâmtorare mare, cum n-a fost de la începutul lumii până acum şi nici nu va mai fi”. (Matei XXIV, 20).

Aşa cum climatul determină o schimbare a formei, culorii şi obiceiurilor de creştere ale plantelor şi florilor, cei care rămân în comuniune cu Mine trec printr-o dezvoltare a naturii

---

[21] *Părinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia pe care Mi i-ai dat, ca să vadă slava Mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii.* (Ioan, XVII, 24)
Toată darea cea bună şi tot darul desăvârşit de sus este, pogorându-se de la Părintele luminilor, la Care nu este schimbare sau umbră de mutare. (Iacov, I, 17)

[22] *...şi iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului* (Matei, XXVIII, 20).

[23] *Iată, v-am dat putere să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii şi peste toată puterea vrăjmaşului şi nimic nu vă va vătăma.* (Luca, X, 19)

[24] *1. Împărăţia cerurilor se aseamănă cu zece fecioare care, luând candelele lor, au ieşit în întâmpinarea mirelui.*
2. Cinci dintre ele erau fără minte, iar cinci erau înţelepte.
3. Căci cele fără minte, luând candelele, n-au luat cu sine şi untdelemn.
4. Iar cele înţelepte au luat untdelemn în vase, odată cu candelele lor.
5. Dar mirele întârziind, au aţipit toate şi au adormit.
6. Iar la miezul nopţii s-a făcut strigare: Iată, mirele vine! Ieşiţi întru întâmpinarea lui!
7. Atunci s-au deşteptat toate acele fecioare şi au împodobit candelele lor.
8. Şi cele fără minte au zis către cele înţelepte: Daţi-ne din untdelemnul vostru, *că se sting candelele noastre.*
9. Dar cele înţelepte le-au răspuns: Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă. Mai bine mergeţi la cei ce vând şi cumpăraţi pentru voi.
10. Deci plecând ele ca să cumpere, a venit mirele şi cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă şi uşa s-a închis.
11. Iar mai pe urmă, au sosit şi celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne nouă.
12. Iar el, răspunzând, a zis: Adevărat zic vouă: Nu vă cunosc pe voi.
13. Drept aceea, privegheaţi, că nu ştiţi ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului. (Matei XXV, 1-l3)

lor spirituale, în obiceiuri, aspect şi dispoziție. Vechiul om din ei moare şi ei se transformă în propria Mea imagine glorioasă.

Cu mâna Mea am scris pe pământ starea păcătoasă a fiecăruia din cei care, ignorându-şi propria răutate, au adus-o pe femeia adulteră pentru a o condamna, şi au părăsit-o unul câte unul, îndepărtându-se ruşinați şi umiliți. Cu mâna Mea arăt în taină slujitorilor Mei rănile păcatelor lor şi, atunci când ei se căiesc, atingându-i cu aceeaşi mână Eu îi vindec; la fel cum un copil se prinde de degetul tatălui sau şi se sprijină de acesta pentru a merge împreună cu el, copiii Mei sunt conduşi de Mine, cu mâna Mea, pe drumul din această lume către casa lor de odihnă şi pace veşnică[25].

7. Deseori oamenii se roagă Tatălui în numele Meu, dar ei nu sălăşluiesc în Mine, adică rostesc numele Meu cu buzele, dar nu şi în inimile şi în viețile lor. De aceea ei nu obțin ceea ce cer. Dar, atunci când Eu sălăşluiesc în ei şi ei în Mine, tot ceea ce cer de la Tatăl primesc, deoarece în acea stare ei sunt inspirați de Duhul Sfânt. Duhul Sfânt le arată ce va glorifica pe Tatăl, îi transpune în cea mai bună stare pentru ei înşişi şi pentru ceilalți. Altfel, ei vor obține un răspuns la fel cum a primit fiul cel rău de la un guvernator pe care tatăl său l-a servit cu mare curaj şi devotament. Atunci când fiul a făcut o cerere în numele tatălui său şi a cerut o slujbă şi anumite favoruri, guvernatorul i-a arătat viața sa rea şi obiceiurile sale şi i-a spus: „Nu-mi cere în numele tatălui tău, ci mai întâi mergi şi acționează conform exemplului său; nu lăsa ca meritele sale mari să fie doar pe buzele tale, ci transpune-le în viața ta şi cererea ta va fi acceptată."

8. Între rugăciunile celor care mă adoră şi se roagă la Mine doar cu buzele şi rugăciunile celor care fac aceasta din inimă există o foarte mare diferență. De exemplu, un om era un adevărat adorator şi se ruga constant pentru altul ca ochii acestuia să se deschidă şi să poată accepta adevărul, în timp ce celălalt era doar un adorator cu numele, care se ruga adesea în duşmănia sa împotriva adevăratului Meu adorator ca acesta să fie orbit. În cele din urmă rugăciunile adevăratului adorator au fost auzite de către voința plină de iubire a lui Dumnezeu şi cel care era la început doar un ipocrit a primit viziunea spirituală. Cu inima plină de bucurie acest om a devenit un adevărat credincios şi un frate sincer şi credincios al adevăratului Meu servitor.

9. Rugăciunea face posibile lucruri pe care oamenii le consideră ca fiind imposibil de realizat prin alte mijloace; ei experimentează astfel lucruri minunate în viață care nu numai că transcend regulile şi opiniile înțelepciunii lumeşti, ci sunt considerate a fi imposibile. Oamenii de ştiință nu recunosc că Acela care a pus în ordine toate lucrurile create şi a făcut legi pentru ele nu poate fi înlănțuit de propriile Sale legi. Cărările Marelui Dătător de legi sunt de nepătruns, deoarece voința Sa eternă şi scopul Său sunt binecuvântarea şi prosperitatea tuturor creaturilor Sale. Oamenii obişnuiți nu pot înțelege acest fapt deoarece în aspectele spirituale este necesar discernământul spiritualul. (1 Corinteni II, 14).

Cel mai mare dintre toate miracolele este a dona naştere a omului. Pentru omul care a experimentat acest miracol toate celelalte devin posibile. În țările cu climă foarte rece un pod de gheață este un lucru obişnuit, deoarece atunci când suprafața unui râu îngheață apa continuă să curgă pe dedesubt, iar oamenii trec pe această punte de gheață uşor şi în siguranță. Dar, dacă cineva ar vorbi de un pod de gheață deasupra unei ape curgătoare oamenilor care transpiră în mod constant în căldura climatului tropical, ei ar spune imediat că acest lucru este imposibil şi împotriva legilor naturii. O la fel de mare diferență există între cei care s-au născut a doua oară şi îşi întrețin viața spirituală prin rugăciune şi cei care duc o viață lumească prețuind doar lucrurile materiale şi ignorând astfel complet viața sufletului.

---

[25] *În casa Tatălui Meu multe locaşuri sunt. Iar de nu, v-aş fi spus. Mă duc să vă gătesc loc.*
Şi dacă Mă voi duce şi vă voi găti loc, iarăşi voi veni şi vă voi lua la Mine, ca să fiți şi voi unde sunt Eu. (Ioan, XIV, 2-3).

10. Cel care doreşte să obţină prin rugăciune de la Dumnezeu binecuvântarea unei vieți spirituale trebuie să creadă şi să asculte fără a pune la îndoială. Atunci când Eu am poruncit omului care a venit la Mine cu mâna uscată să-şi întindă mâna el s-a supus imediat şi mâna sa a devenit la fel de sănătoasă ca şi cealaltă. (Matei XII, 10-l3). Dar, să presupunem că în loc de acea ascultare imediată, el ar fi început să argumenteze şi să spună: „Cum aş putea eu să întind mâna? Dacă aş fi fost în stare să fac acest lucru de ce aş mai fi venit la Tine? Mai întâi vindecă-mi mâna şi apoi o voi putea întinde.” Atitudinea sa ar fi fost considerată normală şi logică, dar mâna sa nu s-ar fi vindecat niciodată.

Cel care se roagă trebuie să creadă, să asculte şi să-şi întindă către Mine, prin rugăciune, mâinile sale slăbite şi uscate; astfel Eu îi voi da viață spirituală şi va primi ceea ce cere[26].

IV. SERVIREA SEMENILOR

Partea întâi

1. *Discipolul:* Maestre, care este adevărata semnificație a servirii aproapelui? îl servim noi, oare, pe Creator şi apoi, din dragoste pentru El, pe creaturile Sale? Are ajutorul omului care, la urma urmei, nu este decât un vierme, vreo valoare pentru Dumnezeu în grija pentru marea Sa familie; are Dumnezeu nevoie de ajutorul omului în protejarea vreuneia din creaturile Sale?

Maestrul: Servirea înseamnă activitatea vieții spirituale şi este ofranda firească adusă de iubire. Dumnezeu, care este iubire, este pretutindeni activ în grija pentru creația Sa, iar dorința Sa este ca creaturile Sale şi în special omul, pe care El l-a construit după chipul şi asemănarea Sa, să nu fie niciodată fără ocupație, în grija pentru menținerea creaturilor Sale, Dumnezeu nu are nevoie de ajutorul nimănui, pentru că El le-a creat astfel încât ele nu pot continua să existe fără ajutorul Său; El este Cel care le-a dat toate cele necesare pentru a-şi satisface dorințele, în adevăratul serviciu față de ceilalți există acest mare avantaj: ***cel ce îi serveşte pe ceilalți este ajutat*** - aşa cum ai pățit tu în Tibet. Atunci când îți era frică că vei muri din cauza frigului năprasnic ai văzut un om îngropat în zăpadă, pe punctul de a muri; te-ai dus la el şi, ridicându-l pe umerii tăi, l-ai purtat mai departe pe drum. Eforturile pe care tu le-ai făcut au generat căldură în corpul tău care a trecut şi în corpul celuilalt şi amândoi ați fost astfel salvați; deci, salvându-l pe el ți-ai salvat propria ta viață. Acesta este adevăratul scop al serviciului față de ceilalți. Nimeni nu poate trăi singur, lipsit de ajutorul celorlalți. Dacă un om primeşte ajutor de la un alt om şi nu este dispus să întoarcă acest ajutor, atât cât îi stă în putere, un astfel de prieten nerecunoscător nu va avea dreptul să aştepte vreun ajutor.

2. Până când omul nu pune în slujba lui Dumnezeu şi a celorlalți oameni calitățile şi puterile cu care Dumnezeu l-a înzestrat, el nu va primi de la Dumnezeu ajutorul pe care doar El îl poate acorda. Imediat ce omul îşi face partea sa, Dumnezeu o va duce la bun sfârşit. De exemplu, îndepărtarea pietrei de pe mormântul lui Lazăr a fost munca omului; nu a fost necesar ca Dumnezeu să-şi folosească puterea pentru a face aceasta; dar când oamenii au îndepărtat piatra de pe mormânt, atunci Dumnezeu, care sunt Eu Însumi, a făcut ceea ce este mai presus de capacitățile şi puterile omului pentru că Eu am dat viață celui mort. Chiar şi după aceea unele lucruri au trebuit să fie făcute de oameni: eliberarea lui Lazăr din veşmintele cu care fusese înmormântat, astfel încât el să poată fi cu adevărat liber (Ioan, XI, 39-44).

La fel este şi cu cei care sunt morți în păcat. Este munca discipolilor Mei să dea la o parte pietrele de mormânt care reprezintă obstacolele, dar Eu sunt Cel care dă viață. Adesea cei care au primit viață spirituală rămân încă în sclavia vechilor lor obiceiuri rele şi relații

[26] *Şi toate câte veți cere, rugându-vă cu credință, veți primi.* (Matei, XXI, 22)

dăunătoare; este treaba copiilor Mei să-i conducă către perfecta libertate şi pentru a face acest mare serviciu, ei trebuie să fie permanent centraţi în inima, în suflet.

3. Pe patul de moarte un rege a spus servitorului său credincios: „De obicei, când mă pregăteam pentru o călătorie te trimiteam înaintea mea să-mi anunţi sosirea şi să faci pregătirile pentru primirea mea. Acum mă duc pe tărâmul celor morţi. Mergi de aceea şi anunţă-i că sunt pe cale să mă alătur lor." La început, cinstitul servitor nu a înţeles ce voia să spună stăpânul său; dar imediat ce a realizat că va trebui să moară şi astfel să-şi preceadă stăpânul în tărâmul morţilor, credinciosul slujitor, fără a ezita sau a se îndoi nici o clipă, şi-a înfipt o sabie în inimă intrând astfel în tărâmul celor morţi pentru a-şi aştepta acolo stăpânul. Astfel trebuie să fie serviciul celor care mă servesc pe Mine care sunt Dumnezeul vieţii şi Regele regilor (Fapte III, 15; Apocalipsa XIX, 16) pentru a împlini Evanghelia mântuirii celor care sunt morţi în păcat: să fie gata chiar să-şi dea viaţa pentru Mine, care am venit pe pământ pentru mântuirea lor şi voi mai veni încă o dată[27] (Apocalipsa II, 10).

4. Un fiu neascultător a părăsit odată casa tatălui său, s-a alăturat unei bande de hoţi şi a devenit cu timpul la fel de nesăbuit ca şi ei. Tatăl şi-a chemat servitorii şi le-a ordonat să meargă după fiul său şi să-i spună că dacă se va căi şi se va întoarce acasă toate greşelile îi vor fi iertate şi va fi primit din nou în casă. Dar, temându-se de ţinutul străin şi de hoţii cei fioroşi, servitorii au refuzat să meargă. Atunci fratele mai mare al celui neascultător, care îl iubea aşa cum îl iubea şi tatăl, s-a pregătit pentru a-i duce mesajul iertării. Dar, curând după ce a intrat în junglă, o bandă de hoţi l-au atacat şi l-au rănit de moarte. Fratele mai mic era în bandă şi, când şi-a recunoscut fratele mai mare, inima i s-a umplut de remuşcare şi de supărare. Fratele mai mare a reuşit să-i dea mesajul iertării şi apoi, spunând că scopul vieţii sale a fost împlinit şi datoria iubirii realizată, şi-a dat duhul. Sacrificiul fratelui mai mare a făcut o impresie atât de puternică asupra tânărului neascultător, încât el s-a întors căindu-se la tatăl său şi din acea zi a dus o viaţă nouă. Nu este, deci, drept ca fiii Mei să fie pregătiţi să-şi sacrifice vieţile pentru a aduce mesajul compasiunii acelora dintre fraţii lor care s-au înstrăinat şi care se ruinează în păcat aşa cum Eu Însumi Mi-am dat viaţa pentru mântuirea tuturor?

5. Copiii Mei sunt sarea lumii[28]. Dacă cristalele de sare nu se dizolvă, ele nu-şi pot transmite savoarea. La fel şi cu copiii Mei: dacă ei nu se topesc în focul iubirii şi al Duhului Sfânt şi nu se transformă într-un sacrificiu viu, ei nu vor putea să aducă nici măcar un singur suflet la viaţa spirituală şi cerească prin care ar putea fi salvaţi. Ei nu vor fi mai buni decât nevasta lui Lot care a devenit un stâlp de sare (Geneza, XIX, 26). Dar, aşa cum de dragul vostru Eu M-am topit în Ghetsimani (Luca, XXII,44) şi Mi-am dat viaţa pe cruce pentru a salva vieţile oamenilor, pentru că viaţa trebuie plătită cu viaţă, la fel sunteţi şi voi chemaţi să vă daţi vieţile, aducând astfel celorlalţi savoarea vieţii spirituale şi eliberându-i de moarte.

6. Un criminal, în loc să fie spânzurat, a fost trimis în bătălie; acolo a luptat pentru regele său şi pentru ţara sa cu atâta curaj încât, deşi grav rănit, s-a întors învingător. După victorie el a fost adus din nou la curte pentru a fi condamnat. Regele, văzând pe corpul lui urmele rănilor, a anulat condamnarea la moarte şi, nu numai că i-a iertat crima, ba chiar l-a răsplătit cu generozitate şi l-a ridicat la rang de onoare. La fel, cei care, cu curaj şi îndrăzneală, luptă alături de Mine în bătălia împotriva lui Satana pentru salvarea fraţilor şi surorilor lor, nu numai că vor primi de la Mine iertarea păcatelor, dar Eu le voi da în Împărăţia lui Dumnezeu o cruce şi un regat[29].

[27] *Fii credincios până la moarte şi îţi voi da cununa vieţii.* (Apocalipsa, II, 10)

[28] *Voi sunteţi sarea pământului.* (Matei, V, 13)

[29] *Să ştie că cel ce a întors pe păcătos de la rătăcirea căii lui îşi va mântui sufletul din moarte şi va acoperi mulţime de păcate.* (Iacob, V, 20)

Celui ce biruieşte îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu, precum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui. (Apocalipsa, III, 21)

7. Aşa cum țeava prin care trece apă curată este ea însăşi menținută curată prin intermediul apei care trece prin ea, la fel şi cei care, prin intermediul Sfântului Duh, poartă apa vieții către ceilalți, sunt ei înşişi purificați şi devin ei înşişi moştenitori ai Împărăției lui Dumnezeu.

8. Cea mai bună cale pentru credincios pentru a se pregăti pentru primirea Sfântului Duh şi pentru a-i servi pe ceilalți este de a asculta vocea cerească şi de a începe să servească imediat ce este pregătit. Aşa cum pentru a deveni un bun înotător este inutil să primeşti instrucțiuni până când nu intri în apă şi nu depui eforturi, practicând constant mai întâi în apă mică, apoi în apă adâncă, astfel încât să poți deveni maestru în această artă, la fel, pentru a învăța să salvezi sufletele acelora care sunt scufundați în apele întunecate ale păcatului, cel mai bun mod este de a intra în singura şcoală autentică şi practică a divinității care este comuniunea cu Mine Însumi (Fapte IV, 13).

9. Unii oameni se abțin de la a-i sluji pe ceilalți gândindu-se la lipsa lor de putere deoarece nu-şi amintesc că puterea Mea le dă putere acolo unde este slăbiciune[30]. Ei sunt precum invalizii care, deşi şi-au revenit de pe urma bolii şi mănâncă hrană bună, rămân totuşi slabi, deoarece ei nu muncesc şi nu fac exercițiile necesare. Aceşti credincioşi ar trebui să-şi pună credința în Mine şi să se pornească să-i salveze pe păcătoşi de la distrugere.

Partea a doua

1. Iubirea este criteriul după care realitatea adevărului este percepută; prin ea, toți oamenii vor şti că sunt discipolii Mei[31]. De asemenea, Eu folosesc sabia justiției astfel încât la prima vedere unii sunt înclinați să gândească, asemeni lui Solomon, că Eu intenționez să-Mi termin lucrarea fără milă (I Regi, III, 16-28). Dar scopul Meu, precum şi al Tatălui, este de a aplica criteriul iubirii care va aduce adevărul şi va arăta că sunteți copiii acelui Dumnezeu al iubirii care şi-a dat viața Sa pentru a o salva pe a voastră. De aceea trebuie să vă găsiți adăpostul în această iubire, să vă serviți unii pe alții şi chiar să vă dați viețile pentru a-i servi pe ceilalți, aşa cum Eu Mi-am dat viața pentru voi. Atunci, „pentru că Eu sunt viu, şi voi veți fi vii" (Ioan, XIV, 19).

2. Dacă voi sunteți cu adevărat discipolii Mei, serviciul iubirii voastre vă va aduce multe roade[32]. Şi dacă oamenii vă vorbesc de rău şi vă împroaşcă cu reproşuri, rugați-vă pentru ei şi, în loc de a le reproşa la rândul vostru, gustați din fructul dulce al iubirii voastre.

Când văd un fruct dulce într-un copac copiii neastâmpărați aruncă cu pietre în el, iar copacul, fără crâcnire, aruncă asupra lor, în loc de pietre, fructele sale minunate. Copacul nu are pietre să arunce şi dă, fără să se plângă, ceea ce Dumnezeu i-a dat. Nu vă lăsați doborâți de purtarea rea a celorlalți, pentru că faptul că oamenii aruncă asupra voastră tot felul de injurii este dovada deplină că viața voastră este o viață roditoare. Deşi ei vă tratează astfel din invidie şi ciudă, totuşi aceasta înseamnă că gloria Tatălui vostru ceresc se manifestă. Să nu vă închipuiți că Dumnezeu aleargă după glorie sau că există ceva care-I lipseşte în gloria Sa, ceva ce omul îi poate da. Cu nici un chip! Scopul iubirii Sale este de a ridica ființa umană din starea păcătoasă în care ea a căzut şi de a o purta în sus către cerul Său glorios. Astfel, El nu-şi păstrează gloria pentru El Însuşi, ci o dă omului, curățindu-l şi purificându-l; prin aceasta El manifestă minunăția şi măreția iubirii Sale.

---

[30] *Şi mi-a zis: îți este de ajuns harul Meu, căci puterea Mea se desăvârşeşte în slăbiciune. Deci, foarte bucuros, mă voi lăuda mai ales întru slăbiciunile mele, ca să sălăşluiască în mine puterea lui Hristos.* (II Corinteni, XII, 9)

[31] *Întru aceasta vor cunoaşte toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții.* (Ioan, XIII, 35)

[32] *Întru aceasta a fost slăvit Tatăl Meu, ca să aduceți roadă multă şi să vă faceți ucenici ai Mei.* (Ioan, XV, 8)

3. Celor care, prin munca lor, au ajutat pe mulţi oameni să-şi întoarcă faţa de la păcat şi să găsească adevărul în Mine, Eu le voi da o asemenea glorie încât mai întâi ei vor străluci asemeni stelelor şi apoi, fiind tăcuţi perfecţi, vor străluci precum soarele în împărăţia Tatălui lor. Stelele pălesc şi dispar la răsăritul soarelui dreptăţii, dar dorinţa Tatălui Meu este ca fiii Săi să fie perfecţi, aşa cum El Însuşi este şi să strălucească alături de El în gloria veşnică, bucurându-se pentru totdeauna de iubirea Sa eternă nemărginită.

4. Există creaturi mult inferioare omului, precum licuricii cu lumina lor tremurătoare sau acele plăntuţe care cresc în Himalaya şi care, prin mica lor radiaţie fosforescentă, iluminează cât pot ele de mult jungla întunecată în care trăiesc. De asemenea, micii peşti care înoată în apele mici ale oceanului produc o lumină strălucitoare care îi ghidează pe ceilalţi peşti şi îi ajută să scape de duşmanii lor. Cu atât mai mult ar trebui copiii Mei să fie lumini în această lume[33] şi să fie nerăbdători să se sacrifice pentru a aduce pe calea adevărului prin intermediul luminii date lor de Dumnezeu, pe cei care, din cauza întunericului sunt gata să devină prada lui Satana.

5. Dacă nu folosesc aceste puteri date din cer în serviciul lui Dumnezeu şi al creaturilor Sale, ei sunt în pericol de a pierde pentru totdeauna aceste daruri cereşti. Atât peştii care trăiesc în apele adânci ale peşterilor întunecate, cât şi unii eremiţi din Tibet au trăit atât de mult în întuneric încât şi-au pierdut în întregime vederea. La fel struţul, nefolosindu-şi aripile, a pierdut complet puterea de a zbura. Luaţi seama de aceea: nu neglijaţi darurile sau capacităţile cu care aţi fost înzestraţi, ci folosiţi-le astfel încât să puteţi împărtăşi beatitudinea şi gloria Stăpânului vostru[34].

6. Uneori, când trebuie realizată o acţiune importantă, Eu îi aleg pentru scopul Meu pe cei care sunt puţin stimaţi în ochii lumii, pentru că ei nu se laudă cu puterea sau înţelepciunea lor, ci, punându-şi toată încrederea în Mine şi considerând talentul lor, aşa mic cum este el, ca nefiind important, ei îşi consacră tot ceea ce au şi tot ceea ce sunt lucrării Mele pentru oameni[35]. De exemplu, atunci când Eu am hrănit în sălbăticie cinci mii de oameni cu cinci pâini şi doi peşti, îţi aminteşti că nu am făcut acest miracol prin intermediul discipolilor Mei, pentru că ei erau uimiţi şi plini de îndoială şi doreau să îndepărteze mulţimea de oameni flămânzi. Servitorul Meu cu acest prilej a fost un tânăr pe care l-am vindecat de paralizie[36]. Plin de dorinţa de a auzi cuvintele Mele, el s-a hotărât să mă urmeze. Sărmana sa mamă i-a înfăşurat în haine nişte prăjituri de orz şi peşte uscat, care să-i ajungă pentru doua sau trei zile de călătorie, astfel încât atunci când s-a cerut hrană pentru mulţimea de oameni, acest tânăr credincios a scos imediat tot ceea ce avea şi le-a aşezat la picioarele discipolilor. Deşi acolo erau oameni bogaţi care aveau cu ei mâncare mult mai bună, cum ar fi prăjituri din faină de grâu, ei nu au fost dispuşi să renunţe la ea. Aşadar, din aceste pâini de orz ale acestui băiat care avea acelaşi nume cu al Meu, prin binecuvântarea Mea, mulţimea a fost hrănită cu mâncarea cea mai bună.

7. Există mulţi oameni cărora le lipseşte atât de mult recunoştinţa încât, indiferent de binecuvântările ce le sunt date, chiar până la miracole făcute în beneficiul lor, ei rămân totuşi

[33] *Voi sunteţi lumina lumii; nu poate o cetate aflată pe vârf de munte să se ascundă.*
Nici nu aprind făclie şi o pun sub obroc, ci în sfeşnic, şi luminează tuturor celor din casă.

[34] *A se vedea parabola talanţilor* (Matei, XXV, 14-30).

[35] *Căci priviţi chemarea voastră fraţilor, că nu mulţi sunt înţelepţi după trup, nu mulţi sunt puternici, nu mulţi sunt de bun neam.*
Ci Dumnezeu şi-a ales dintre cele nebune ale lumii, casă ruşineze pe cei înţelepţi; Dumnezeu şi-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să le ruşineze pe cele tari;
Dumnezeu şi-a ales pe cele de neam de jos ale lumii, pe cele nebăgate în seamă, pe cele ce nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt;
Ca nici un trup să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.
Din El, dar, sunteţi voi în Hristos Iisus, Care pentru noi s-a făcut înţelepciune de la Dumnezeu şi dreptate şi sfinţire şi răscumpărare.

[36] *Este aici un băiat care are cinci pâini de orz şi doi peşti. Dar ce sunt acestea la atâţia?* (Ioan, VI, 9)

nemulţumiţi şi nerecunoscători. Asemenea oameni nu pot fi niciodată folosiţi în serviciul şi pentru binecuvântarea altora, ci sunt precum omul pe care Eu l-am vindecat după ce a suferit timp de treizeci şi opt de ani de o boală incurabilă, pentru că în loc să fie recunoscător şi să creadă în Mine, el nici măcar nu s-a obosit să-şi amintească numele Meu (Ioan, V, 12-l3). Cu asemenea oameni lumea nu poate aspira la binecuvântări, ci doar cu acei care, precum văduva săracă, sunt gata să renunţe la tot ce au şi la viaţa lor[37].

8. Pentru a-i servi cu adevărat pe ceilalţi şi pentru a-şi îndeplini datoria, servitorii Mei trebuie să fie gata să-şi ofere chiar viaţa însăşi precum acel soldat credincios care a rămas la postul său în frigul năprasnic şi în zăpadă până când a murit îngheţat şi, precum o statuie, a rămas la locul său, deşi ceilalţi din gardă au plecat să se încălzească la foc. Atunci când regele a venit şi l-a văzut stând în poziţie de drepţi, deşi murise, el şi-a luat coroana şi a pus-o pe capul acestuia, spunând: „Un asemenea soldat şi servitor credincios merită onoarea şi gloria coroanei mele. Dacă ar mai fi trăit, l-aş fi făcut conducătorul împărăţiei mele!” Astfel trebuie să fie servitorii Mei credincioşi în munca pe care Eu le-am dat-o şi, celor care, cu credinţă şi curaj, îşi duc lucrul la bun sfârşit, Eu le voi dărui comoara nepieritoare a domniei eterne[38].

9. Mulţi sunt cei care şi-au cheltuit pentru alte acţiuni timpul preţios ce li s-a dat pentru a Mă servi dar, chiar şi acum, există pentru ei şansa de a se trezi şi de a folosi cât mai eficient timpul care le-a mai rămas. Ei sunt precum un vânător care, hoinărind prin junglă, a găsit nişte pietre frumoase pe malul unui râu. Necunoscându-le valoarea, el le-a folosit pentru a trage cu praştia în păsările din copacii de pe malul râului şi astfel, una câte una, pietrele au căzut în apă şi s-au pierdut. A păstrat doar o singură piatră şi, întorcându-se în oraş, a trecut pe lângă un bazar şi a arătat-o unui bijutier; el i-a spus naivului că piatra este de fapt un diamant foarte valoros pentru care putea primi mii de rupii. Când a auzit acest lucru, vânătorul a început să se tânguie spunând: „Nenorocire mie, nu am cunoscut valoarea acestor diamante şi am folosit multe dintre ele pentru a trage în păsările de lângă râu; ele au căzut în râu, iar acum sunt pierdute; altfel, acum aş fi fost milionar. Totuşi am salvat-o pe aceasta şi asta înseamnă un câştig.” Fiecare zi este precum un diamant preţios. Deşi multe zile nepreţuite au fost pierdute în căutarea plăcerilor efemere şi sunt pentru totdeauna scufundate în adâncimile trecutului, trebuie să vă treziţi pentru a conştientiza valoarea a ceea ce mai rămâne şi, folosindu-le cât mai bine posibil, să câştigaţi pentru voi comorile spirituale. Folosiţi zilele care v-au rămas servindu-Mă pe Mine, care v-am dat viaţa şi toate binecuvântările ei nepreţuite, şi folosindu-le, salvaţi-i şi pe ceilalţi din păcat şi moarte; veţi obţine astfel răsplata cerească şi veşnică.

V. CRUCEA ŞI MISTERUL SUFERINŢEI

Partea întâi

Discipolul: Care este semnificaţia şi scopul crucii şi de ce durerea şi suferinţa există în lume?

Maestrul: l. Crucea este cheia cerului. În momentul în care, prin botez, am luat crucea pe umerii Mei din dragoste pentru cei păcătoşi, cerul s-a deschis; datorită celor treizeci şi trei de ani cât am purtat crucea şi datorită morţii Mele pe cruce cerul care, din cauza păcatelor, se închisese pentru credincioşi, s-a deschis lor pentru totdeauna.

---

[37] *Şi a văzut şi pe o văduvă săracă, aruncând acolo doi bani.*
Şi a zis: Adevărat vă spun că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toţi.
Căci toţi aceştia din prisosul lor au aruncat la daruri, aceasta însă din sărăcia ei a aruncat tot ce avea pentru viaţă. (Luca, XXI, 2-4).

[38] *Lupta cea bună m-am luptat, călătoria am săvârşit, credinţa am păzit. De acum mi s-a gătit cununa dreptăţii, pe care Domnul îmi va da-o în ziua aceea. El, Dreptul Judecător, şi nu numai mie, ci şi tuturor celor ce au iubit arătarea Lui.* (II, Timotei, IV, 7-8)

De îndată ce credincioşii îşi iau crucea şi Mă urmează, ei intră în cer prin Mine[39] şi încep să se bucure de fericirea nemărginită pe care lumea nu o poate înţelege pentru că cerul este închis celor care nu cred. Speranţa şi experienţa îl vor învăţa pe necredincios că bucuria urmează durerii, dar că această bucurie nu este de durată. Dar Eu fac să le fie mai uşoară suferinţa copiilor Mei, le dau fericirea perfectă şi pacea sufletului. Cei care iau crucea Mea cu bucurie sunt înălţaţi de ea, şi, pentru totdeauna susţinuţi de cruce, ei intră în cele din urmă în cer.

2. Durerea apare din cauza naturii perverse şi neascultătoare a omului, aşa cum căldura tropicală este supărătoare şi dureroasă pentru cei care trăiesc în ţinuturile reci, iar frigul năprasnic este insuportabil pentru cei care trăiesc în zonele cu climă tropicală. Căldura şi frigul depind de relaţia dintre Pământ şi Soare. La fel, omul, prin exerciţiul propriei sale voinţe libere intră într-o stare de acord sau de dezacord cu Dumnezeu şi deoarece legile lui Dumnezeu sunt destinate pentru obţinerea sănătăţii spirituale şi a fericirii umane, opoziţia faţă de ele generează durere spirituală şi suferinţă. În loc să elimine complet aceste stări de revoltă şi opoziţie faţă de voinţa Sa, Dumnezeu le foloseşte pentru a ajuta omul să conştientizeze că această lume nu a fost creată să fie casa Sa, ci este pentru El un tărâm străin[40].

Această lume există doar pentru a pregăti omul pentru o casă perfectă şi eternă; loviturile reperate ale nenorocului sunt destinate să-i păstreze spiritul treaz pentru că altfel el ar deveni neatent şi, căzând din adevăr, ar deveni una cu ruina acestei lumi instabile. El este creat pentru a fi în comuniune cu Creatorul său şi, după ce se va elibera de suferinţa şi nefericirea acestei lumi trecătoare, va intra în cerul Său, al fericirii şi al păcii.

3. Durerea şi suferinţa sunt amare precum otrava, dar este ştiut că, uneori, antidotul unei otrăvi este el însuşi o otravă. La fel, ***Eu folosesc uneori durerea şi suferinţa ca leacuri amare pentru ca credincioşii Mei să fie plini de vigoare şi de sănătate spirituală***. Imediat ce au ajuns să fie perfect sănătoşi spiritual, orice urmă de suferinţă va dispărea. Durerea lor nu este plăcere pentru Mine, pentru că singurul Meu scop este bunăstarea lor eternă.

4. Aşa cum după un cutremur apar uneori izvoare de apă dulce în zone de deşert, zonele aride fiind astfel irigate şi producând fructe, la fel uneori şocul suferinţei deschide în inima omului izvoare ascunse de apă vie şi în locul nemulţumirilor şi al plângerilor se revarsă din el izvoare de recunoştinţă şi bucurie. (Psalm CXVIII, 67-71). Imediat ce un copil vine pe lume este cel mai bine pentru el să înceapă să plângă şi să ţipe astfel încât respiraţia sa să se elibereze şi plămânii săi să fie folosiţi la maxim. Şi dacă dintr-un motiv oarecare el nu plânge, trebuie lovit uşor până începe să plângă. La fel este şi cu iubirea perfectă. Eu, uneori, îi fac pe copiii Mei să plângă prin loviturile suferinţei şi ale durerii astfel încât respiraţia rugăciunii să poată curge liber prin plămânii spiritului lor şi astfel să câştige vigoare spirituală şi să aibă viaţă veşnică.

6. ***Crucea este precum o nucă al cărei înveliş exterior este amar, dar nucleul interior este plăcut şi dătător de putere.*** La fel, crucea nu oferă nici un farmec aparenţei exterioare; ***adevărata ei semnificaţie este revelată doar purtătorului crucii;*** el descoperă în ea plăcerile elevate ale păcii spirituale.

7. Când M-am întrupat am purtat dureroasa cruce pentru mântuirea omului, nu numai în cele şase ore ale crucificării Mele sau în timpul celor trei ani şi jumătate ai misiunii Mele, ci în toţi cei treizeci şi trei de ani şi jumătate ai vieţii Mele, ca omul să poată fi eliberat de amărăciunea morţii. Aşa cum este dureros pentru un om pur să rămână chiar şi numai câteva minute într-un loc plin de mizerie şi necurăţenie, la fel, cei care îşi au sălaşul în Mine, găsesc

---

[39] *Eu sunt uşa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui.* (Ioan, X, 9)

[40] *Căci ştim că, dacă acest corp, locuinţa noastră pământească, se va strica, avem zidire de la Dumnezeu, casă ne făcută de mână, veşnică, în ceruri.*
Căci de aceea şi suspinăm în acest trup dorind să ne îmbrăcăm locuinţa noastră cea din cer. (II Corinteni, V, 1-2)

că este dezgustător să trăiască printre oameni vicioşi; de aceea, oamenii care se roagă, deranjați de mirosul urât al păcatului, au abandonat lumea şi au mers să trăiască ca pustnici în deserturi şi peşteri. Ia aminte la aceasta! Atunci când unii oameni, care au fost ei înşişi păcătoşi, simt că povara păcatului e atât de greu de purtat încât nu mai pot îndura compania propriilor lor semeni, îi părăsesc şi nu mai vor să se întoarcă niciodată la ei, poți realiza cât de dureroasă şi de grea trebuie să fi fost crucea pe care Eu, fântâna sfințeniei, a trebuit să trăiesc pentru mai mult de treizeci şi trei de ani în mod constant printre oamenii plini de păcate. A înțelege acest lucru şi a-l aprecia corect este mai presus de puterea minții umane; chiar şi îngerii doresc să cerceteze acest lucru. (Petru I, 12). Deşi ştiau încă înainte de creație că Dumnezeu este iubire ei au considerat ca fiind cel mai uimitor şi mai minunat faptul că iubirea lui Dumnezeu a fost atât de mare încât, pentru a-şi salva creaturile şi pentru a le dărui lor viața veşnica, El s-a întrupat şi a purtat dureroasa cruce.

8. În această viață Eu împart crucea cu cei care sălăşluiesc în Mine şi pătrund în suferințele lor (Fapte IX, 4). Deşi ele sunt creaturile şi Eu sunt creatorul lor totuşi, aşa precum corpul şi spiritul, deşi entități separate, sunt atât de strâns unite încât, dacă cea mai mica parte a corpului simte durerea, spiritul devine imediat conştient de ea, la fel, Eu sunt viața şi spiritul copiilor Mei, iar ei sunt corpul şi membrele Mele. Eu împărtăşesc cu ei fiecare durere şi supărare şi la momentul potrivit le alin durerile.

9. Aşa cum Eu am purtat crucea sunt capabil să dau şi să păstrez în perfectă siguranță pe cei care sunt purtătorii crucii, deşi ei merg prin focul persecuției. Eu eram cu cei trei tineri în cuptorul lui Nabucodonosor care, cu toată mânia sa, nu a avut nici o putere să-i rănească[41]. La fel şi cei care prin botezul Sfântului Duh au primit noua viață nu vor simți niciodată focul persecuției, nici nu-i va răni nimic, pentru că ei îşi au sălaşul pentru totdeauna în Mine, în pace veşnică şi siguranță.

Partea a doua

1. În frigul năprasnic al iernii copacii sunt lipsiți de frunze şi se pare că viața s-a depărtat de la ei pentru totdeauna; totuşi, primăvara ei se împodobesc cu frunze şi flori minunate, iar fructele încep să se arate. La fel a fost şi cu Mine în crucificarea şi reînvierea mea şi tot astfel este cu credincioşii mei purtători ai crucii[42]. Deşi ei par să fie striviți şi omorâți de crucea lor, ei rodesc totuşi florile minunate şi fructele glorioase ale vieții eterne care vor rămâne ale lor pentru totdeauna.

2. Altoind un arbore dulce pe unul amar, amândoi simt cuțitul şi amândoi sunt chemați să sufere pentru ca cel amar să poarte şi să dea fructe dulci. La fel, pentru a introduce binele în natura rea a omului a fost necesar ca mai întâi Eu Însumi şi apoi credincioşii să suferim agonia crucii pentru ca omul să poată dea în viitor pentru totdeauna fructe bune şi astfel iubirea glorioasă a lui Dumnezeu să fie făcută manifestă.

3. În această lume oamenii te persecută şi te bârfesc. Aceasta nu trebuie să te surprindă sau să te necăjească, pentru că lumea nu este pentru tine un loc de odihnă, ci un câmp de bătălie. Nenorocire ție, atunci când oamenii lumii te laudă (Luca VI, 26), pentru că aceasta dovedeşte că tu ți-ai asumat felul lor de a fi şi obiceiurile lor perverse. Este chiar împotriva naturii şi firii copiilor Mei să fie lăudați, pentru că lumina şi întunericul nu pot exista împreună. Dacă de dragul aparențelor oamenii răi acționează contrar naturii lor şi încetează să te persecute,

---

[41] *Iubiților, nu vă mirați de focul aprins între voi spre ispitire, ca şi cum vi s-ar întâmpla ceva străin,*
Ci, întrucât sunteți părtaşi la suferințele lui Hristos, bucurați-vă, pentru ca şi la arătarea Lui să vă bucurați cu bucurie mare. (I Petru, 12-l3)

[42] *În toate pătimind necaz, dar nefiind striviți; lipsiți fiind, dar nu deznădăjduiți; Prigoniți fiind, dar nu părăsiți; doborâți, dar nu nimiciți; Purtând totdeauna în trup omorârea lui Iisus, pentru ca şi viața lui Iisus să se arate în trupul nostru cel muritor.* (II Corinteni, IV,8-11)

necazul tău este şi mai mare pentru că influenta lor se infiltrează în viața ta spirituală şi progresul tău spiritual este zădărnicit.

Mai mult decât atât, a avea încredere în această lume sau în oamenii ei înseamnă a-ți construi casa pe nisip, pentru că astăzi ei te ridica în slăvi, iar mâine te vor arunca în adâncuri; nu va mai rămâne nici urmă de tine pentru că ei sunt în toate lucrurile nestatornici. Când am mers de Paşte la Ierusalim, ei au strigat într-un singur glas „Osana Fiului lui David; binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului! Osana întru cei de sus!” (Matei XXI, 9) şi doar trei zile mai târziu, când au văzut că ceea ce spuneam se opunea vieții lor de păcat şi egoism, şi-au schimbat imediat atitudinea şi au început să strige „Răstigniți-L! Răstigniți-L!” (Luca, XXIII, 21).

4. Dacă, printr-o neînțelegere, unii sau chiar toți credincioşii se întorc împotriva ta şi îți provoacă dureri, nu trebuie să fii nefericit; aminteşte-ți că dacă tu, cu toată cinstea şi credința, inspirat fiind de Duhul Sfânt, continui să-ți faci datoria, Dumnezeu Însuşi şi toate ostile cereşti sunt de partea ta.

Nu-ți permite să fii descurajat pentru că, iată, va veni timpul când scopurile tale benefice şi iubirea ta lipsită de egoism vor fi făcute cunoscute întregii lumi şi, în prezența tuturor, vei fi slăvit pentru serviciul tău plin de credință.

Şi Eu, pentru mântuirea oamenilor a trebuit să renunț la toate; şi Eu am fost uitat de toți, dar în cele din urmă am recâştigat totul. Nici nu trebuie să fii surprins dacă lumea te ia în deşert, pentru că ea a luat în deşert pe Dumnezeu Însuşi, astfel încât, prin aceasta eşti văzut ca fiind un adevărat fiu al Tatălui tău.

5. Nu presupune că cei care trăiesc în lux şi par să aibă întotdeauna succes în afacerile lor lumeşti, sunt adevărați adoratori ai lui Dumnezeu, pentru că adesea adevărul este exact contrariul. Este posibil ca oaia să se rătăcească departe de turmă şi de păstor şi să găsească în junglă iarbă bună, dar ea este tot timpul în pericol de a fi mâncată de animalele sălbatice şi, într-adevăr, aceasta va fi soarta ei în cele din urmă. Dar cele care se adăpostesc în turmă lângă păstor, deşi pot părea bolnave sau slabe, sunt cu certitudine la adăpost de orice pericol şi sunt ocrotite de păstor. Aceasta este diferența dintre credincioşi şi necredincioşi.

6. Viața credinciosului şi cea a necredinciosului par la început foarte asemănătoare dar, atunci când se apropie sfârşitul, ele sunt la fel de diferite ca şarpele şi viermele de mătase. Şarpele, indiferent de cât de multe ori îşi schimbă pielea el rămâne tot şarpe; însă viermele de mătase, atunci când iese din gogoaşa care îl ascunde devine o nouă ființă şi, transformându-se într-un fluture grațios, începe să zboare. La fel şi credinciosul, lăsând deoparte corpul său, intră într-o stare de glorie spirituală şi urcă pentru totdeauna în cer, acolo unde păcătosul, după moarte, rămâne tot păcătos.

Deşi viermele de mătase închis în gogoaşă este într-o stare de chin şi de luptă aşa cum este şi omul pe cruce, totuşi chiar această stare de luptă şi dificultate da putere aripilor sale şi îl pregăteşte pentru viața ce va să vină. La fel şi copiii Mei, atât cât sunt în corp sunt într-o stare de lupta spirituală şi de conflict; ei caută eliberarea oftând şi dorind-o dar, prin purtarea crucii, Eu le dau putere şi astfel ei devin pe deplin pregătiți şi gata pentru viața veşnică (Romani, VIII, 23).

În toiul acestei lupte spirituale, chiar în clipele în care ei îşi poartă crucea, Eu le dau cu adevărat minunata pace a inimii pentru ca îndrăzneala lor să fie neştirbită. De exemplu, atunci când un martir credincios al Meu M-a urmat cu gândul şi cu fapta, duşmanii săi l-au luat şi l-au spânzurat de un copac cu capul în jos. În această situație pacea minții sale a fost atât de profundă încât nu conştientiza deloc durerea şi umilirea la care fusese supus şi întorcându-se către cei care îl persecutau, le-a spus: „Modul în care voi m-ați tratat nu mă supără şi nici nu mă descurajează, pentru că eu nu mă pot aştepta la nimic altceva de la o lume în care totul este răsturnat şi în care nimeni nu poate vedea nimic corect. Conform cu propria voastră natură voi m-ați aşezat astfel crezând că sunt cu susul în jos, dar în realitate eu stau bine. Aşa cum

un diapozitiv este pus în lanterna magică invers, dar imaginea este arătată corect, la fel şi acum, deşi în ochii lumii eu sunt cu capul în jos, eu, pentru totdeauna, stau drept în fața lui Dumnezeu şi a lumii cereşti şi mă rog Lui pentru această cruce glorioasă."

8. Pentru credincioşi ar fi uneori mai uşor să devină martiri în numele Meu, dar Eu am nevoie şi de martori vii care să se ofere zilnic ca jertfe vii pentru salvarea celorlalți. Pentru că ***a muri este uşor, dar este greu să trăieşti pentru că viața credinciosului este o moarte zilnică.***[43] Dar cei care sunt astfel gata să-şi dea viața pentru Mine vor împărtăşi gloria Mea şi vor trăi cu Mine pentru totdeauna în plenitudinea bucuriei.

9. Dacă durerea şi suferința, necazul şi supărarea se vor aduna precum norii şi vor umbri pentru o perioadă soarele dreptății, ascunzându-l vederii voastre, să nu deznădăjduiți, pentru că, în cele din urmă, acest nor al supărării va coborî în averse ale binecuvântării asupra capului vostru, iar soarele dreptății va răsări deasupra voastră pentru a nu mai apune niciodată.[44]

VI. RAIUL ŞI IADUL[45]

Partea întâi

Discipolul: Ce sunt raiul şi iadul şi unde se află ele?

Maestrul: 1. ***Raiul şi iadul sunt cele două stări opuse ale sufletului.*** Ele îşi au originea în inima omului, iar bazele lor sunt puse chiar în această lume. Deoarece omul nu îşi poate vedea propriul său spirit, la fel, el nu poate vedea nici aceste două stări ale sufletului. Dar el le experimentează interior, aşa cum simte durerea când este lovit sau gustul dulce când mănâncă dulciuri. Rana făcută de lovitură se poate agrava până când provoacă cea mai mare durere şi, în cele din urmă, se ajunge la moarte şi descompunere; pe de altă parte, dulceața poate întări forța omului. În acelaşi mod, durerea unui act păcătos şi fericirea unei fapte bune pot, într-o anumită măsură, să iasă imediat în evidență; totuşi adevărata pedeapsă sau răsplată pentru acestea vor apărea doar când se intră în tărâmul spiritual.

2. În această lume omul nu este niciodată mulțumit mult timp cu un singur lucru şi este permanent în căutarea unei schimbări a mediului înconjurător. Pentru că este clar că lucrurile trecătoare ale acestei lumi nu pot să-l mulțumească niciodată pe deplin. Pentru că el doreşte ceva stabil, neschimbător şi întotdeauna plăcut gusturilor şi dorințelor sale. Când în această căutare el găseşte această realitate în Mine, dorința pentru orice fel de schimbare dispare, deoarece nimeni nu creşte plictisit de o societate perfectă şi de fericirea deplină pentru că aceasta este o cerință atât a corpului, cât şi a spiritului. Cu adevărat, obținerea păcii adevărate este singurul scop al sufletului uman. Uneori, apare în inima omului fără nici un gând sau dorință a sa proprie, o senzație instantanee de plăcere sau durere care este o emanație a lumii spirituale a raiului sau iadului. Acestea vin la el iarăşi şi iarăşi, încetul cu încetul; una dintre aceste senzații predomină, conform cu obiceiurile sale spirituale şi, prin cultivarea perseverentă a uneia dintre ele, el face alegerea finală. În acest mod, fundamentul raiului sau al iadului se construieşte în inima omului cât timp el este în această lume şi, după moarte, el intră în acea stare pentru care dorințele sau pasiunile din viața sa l-au pregătit.

---

[43] *Mor în fiecare zi! V-o spun, fraților, pe lauda pe care o am pentru voi, în Hristos Iisus, Domnul nostru,* (I Corinteni, XV, 31)

[44] *Adevărat, adevărat zic vouă că voi veți plânge şi vă veți tângui, iar lumea se va bucura. Voi vă veți întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie.*
Femeia, când e să nască, se întristează, căci a venit ceasul ei; dar după ce a născut copilul, nu-şi mai aduce aminte de durere pentru bucuria că s-a născut om în lume.
Deci şi voi acum sunteți trişti, dar iarăşi vă voi vedea şi se va bucura inima voastră şi bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi. (Ioan, XVI, 20-22)

[45] Vezi cea mai amplă descriere a Raiului şi Iadului în „RAIUL ŞI IADUL" de Emanuel Swedemborg, n.r.

3. Unii spun că dorința este rădăcina întregii dureri şi amărăciuni, de aceea nu este corect să-ți doreşti fericirea în cer sau în comuniunea cu Dumnezeu, pentru că mântuirea constă în omorârea tuturor dorințelor. A spune acest lucru este o prostie la fel de mare ca şi a-i spune unui om însetat să-şi omoare mai întâi setea, în loc de a lua apă pentru a bea, pentru că setea sau dorința este parte a vieții înseşi. ***A îndepărta dorința sau setea fără a o satisface înseamnă a distruge viața şi aceasta nu înseamnă mântuire, ci moarte.*** Aşa cum setea implică apă, iar apa este menită să domolească setea, la fel, existența dorinței în suflet implică existența păcii şi a adevăratei fericiri. ***Când sufletul îl găseşte pe Acela care a sădit în el această dorință, el obține o satisfacție mult mai mare decât omul însetat după ce bea apă şi această satisfacere a dorinței sufletului noi o numim rai.***

4. Există mulți în această lume asemenea omului care a murit de sete deşi era în mijlocul apelor nemărginite ale oceanului, pentru că apa de mare nu poate potoli setea şi nici salva viața. La fel, există oameni care trăiesc în oceanul fără margini al iubirii şi totuşi, din cauza faptului că apa proaspătă a grației lui Dumnezeu este pentru ei amară datorită neascultării şi păcatului lor, ei mor de sete. Dar pentru cei care se căiesc de pe urma păcatelor lor şi se întorc către Mine, izvoare de apă vie vor țâşni din acel ocean al iubirii şi ei vor găsi în Acela care îi iubeşte satisfacția şi pacea eternă. Aceasta este ceea ce noi numim paradis sau rai.

5. Există mulți care au exprimat un astfel de ataşament şi o astfel de iubire pentru lume încât, în ciuda exemplului şi învățăturilor copiilor Mei, deşi inimile lor sunt deseori ridicate către cer ele sunt totuşi atrase în jos de forța gravitației, precum pietrele care au fost aruncate în sus şi cad înapoi în lume, alunecând în cele din urmă în iad. Dar, arunci când omul îşi întoarce inima către Mine cu adevărată pocăință, Eu purific templul inimii sale cu biciul iubirii şi îl transform în sălaş ceresc pentru Regele regilor. Această viață pământească este astfel orânduită încât gloria şi pompa regilor există doar astăzi, iar mâine sunt amestecate în praf. Dar cei care devin fiii Împărăției lui Dumnezeu au glorie şi onoare, tronuri şi coroane, iar regatul lor, care este raiul, nu are hotar.

6. Pentru a-şi mări plăcerile păcătoşii fură lucrurile bune ale altora şi iată de ce oamenii, atât cei buni, cât şi cei răi, îşi încuie casele atunci când pleacă de acasă. Bunurile trebuie închise în casă atâta timp cât inimile oamenilor sunt încuiate față de Stăpânul şi Creatorul lor. Când, totuşi, lăcaşul inimii se va deschide Lui, care bate mereu la uşa noastră[46] dorințele inimii se vor împlini. Atunci nu va mai fi nevoie să vă încuiați casele pentru că, în loc ca oamenii să-şi fure unul altuia bunurile şi să-şi facă unul altuia tot felul de necazuri, cu toții se vor sluji unul pe altul în iubire. Pentru că atunci când oamenii îi dau lui Dumnezeu ceea ce îi datorează, ei caută doar binele. Astfel ei intră în pacea şi bucuria Sa măreață: acesta este paradisul.

7. Atunci când Eu Mi-am dat viața pe cruce pentru fiii oamenilor pentru a putea salva păcătoşii de la iad şi a-i conduce în cer, doi hoți, unul de-o parte a Mea şi celălalt de cealaltă parte, şi-au întâmpinat moartea odată cu Mine. Deşi, în aparență, toți trei am suferit o soartă asemănătoare, din punct de vedere spiritual a existat o mare diferență. Unul dintre ei şi-a închis inima față de Mine şi şi-a întâmpinat moartea fără a se căi; celălalt, însă, şi-a deschis inima către Mine, pocăindu-se cu adevărat şi, în comuniune cu Mine, a găsit viața; chiar în acea zi el a intrat cu Mine în rai (Luca, XXIII, 39-43). ***Acest paradis nu există numai dincolo de mormânt, ci se naşte în inimile oamenilor acum, deşi este ascuns de ochii lumii***[47]. Un martir credincios al Meu a fost pe punctul de a muri după ce a suferit torturi de neimaginat în mâinile persecutorilor săi; el era însă atât de plin de bucuria cerească încât s-a întors către ei şi le-a spus: „O, dacă mi-aş putea deschide inima către voi să vă arăt locul minunat pe care îl am şi pe care lumea nici nu mi-l poate da, nici nu mi-l poate lua! Atunci ați fi convinşi de adevărul Său, dar aceasta este mana ascunsă care nu poate fi văzută!" După moartea sa, oamenii proşti

[46] *Iată, stau la uşă şi bat; de va auzi cineva glasul Meu şi va deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el şi el cu Mine.* (Apocalipsa, III, 20)
[47] *Căci, iată, Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.* (Luca, XVII, 21)

care îl torturaseră i-au scos inima şi au despicat-o, sperând să găsească ceva preţios în ea, dar nu au găsit nimic, pentru că realitatea acelui cer este cunoscută doar celor care o acceptă şi o găsesc în bucuria lor.

8. Pântecele Mariei în care, în formă carnală, Eu Mi-am avut sălaşul pentru câteva luni, nu a fost un loc atât de binecuvântat ca inima credinciosului în care, pentru totdeauna, Eu îmi am casa şi din care fac un paradis (Luca, IX, 27-28).

9. Există mulţi care tânjesc după paradis şi totuşi trec pe lângă el datorită propriei lor prostii. Un sărman cerşetor a stat timp de douăzeci şi unu de ani într-o cameră în care era ascunsă o comoară; el a fost atât de consumat de dorinţa de a fi bogat încât a strâns toţi bănuţii pe care i-a primit. Totuşi, a murit într-o stare mizerabilă de sărăcie, complet inconştient de comoara pe care stătea de ani de zile. Deoarece a stat atât de mult timp în acelaşi loc s-a bănuit că sub acel loc trebuie să fie îngropat ceva valoros. Guvernatorul a săpat în acel loc şi a descoperit o mulţime de lucruri de valoare care şi-au găsit loc în trezoreria regală. Cuvântul Meu este lângă tine, - în gura şi în inima ta.

10. Cei care nu cunosc nimic despre viaţa spirituală spun că este imposibil să experimentezi pacea şi bucuria cerească adevărată în această lume marcată de nenorocire. Dar aşa cum cineva găseşte ici şi colo în mijlocul câmpurilor îngheţate din regiunile polare izvoare de apă fierbinte, la fel, în mijlocul acestei lumi reci şi plină de amărăciune cei care au experienţa vieţii spirituale pot găsi în inimile credincioşilor izvoare odihnitoare de pace cerească, pentru că focul tainic al Sfântului Duh străluceşte în ele.

11. Deşi Dumnezeu a creat toţi oamenii din acelaşi sânge şi după chipul şi asemănarea Lui El i-a făcut diferiţi în caracter, temperament şi putere. Pentru că, dacă toate florile din lume ar fi de aceeaşi culoare şi ar avea acelaşi parfum, atunci faţa pământului şi-ar pierde tot farmecul. Razele soarelui, trecând prin sticla colorată, nu schimbă culorile, ci doar le scot la iveală frumuseţea şi farmecul lor diferit, minunat. În acelaşi mod, soarele dreptăţii, atât în această lume, cât şi în cer, prin intermediul virtuţilor credincioşilor date de la Dumnezeu şi prin intermediul sfinţilor, manifestă permanent gloria şi iubirea Sa nemărginită. Astfel, Eu sălăşluiesc în ei şi ei în Mine, şi ei vor avea parte de bucurie veşnică.

Partea a doua

Discipolul: Maestre, unii oameni spun că mângâierea şi bucuria pe care o simt credincioşii nu sunt decât produsul propriilor lor gânduri şi idei. Este adevărat?

Maestrul: 1. Acea mângâiere şi pace pe care credincioşii o au în ei înşişi se datorează prezenţei Mele în inimile lor şi influenţei dătătoare de viaţă a plenitudinii Sfântului Duh. În ceea ce-i priveşte pe cei care spun că această bucurie spirituală este doar rezultatul gândurilor inimii, aceştia sunt precum omul prost care a fost orb din naştere şi care, iarna, obişnuia să stea în razele soarelui pentru a se încălzi. Când l-au întrebat ce gândea despre razele soarelui, el a negat cu încăpăţânare că soarele ar exista şi a spus: „Această căldură pe care o simt acum în exterior provine din interiorul meu şi nu este decât efectul puternic al gândurilor mele. Este un nonsens pur faptul că oamenii îmi spun despre ceva ce seamănă cu o minge de fotbal ce atârnă pe cer." Luaţi seama, de aceea, ca nu cumva cineva să vă prindă cu „filosofii şi deşertăciuni" conform tradiţiilor oamenilor şi cunoaşterii rudimentare a acestei lumi.

2. Dacă adevărata fericire ar fi depins de gândurile omului, atunci toţi filosofii şi gânditorii profunzi ar fi fost plini până la refuz de ea. Dar, cu excepţia acelora care cred în Mine, cei care sunt înţelepţi în filosofia acestei lumi sunt complet lipsiţi de fericire, cu excepţia unui tip de plăcere trecătoare pe care şi-o extrag din respectarea anumitor reguli proprii.

Dar Eu am creat astfel omul încât el are capacitatea naturală de a primi Duhul Sfânt. Doar prin intermediul Său el este capabil să primească această bucurie şi viaţă cerească. Aşa cum în cărbune există o înclinaţie naturală de a primi focul, dar fără oxigen focul nu poate

pătrunde în el, la fel, dacă oxigenul Duhului Sfânt nu intră în sufletul unui om, acesta va rămâne în întuneric şi nu se va bucura niciodată de pacea adevărată şi durabilă[48].

3. Această înclinaţie a inimii şi a gândurilor omului este precum cea a corzilor unei chitare sau viori. Când aceste corzi sunt întinse şi armonizate între ele, atunci prin atingerea lor cu arcuşul se aude o muzică încântătoare; dar dacă nu se face aceasta, atingerea arcuşului produce doar sunete discordante. Producerea sunetelor minunate, atunci când corzile se armonizează între ele, este dependentă de aer prin a cărui foiţă şi vibraţie sunetul este propagat către ureche. În acelaşi mod, pentru a armoniza gândurile oamenilor prezenta respiraţiei întăritoare a Duhului Sfânt este necesară. Atunci când aceasta este prezentă, curenţi cereşti de aer şi de armonii se vor produce în inimile oamenilor, atât în această viaţă, cât şi în cer.

Discipolul: Maestre, uneori realizez că pacea şi fericirea s-au depărtat de la mine. Este aceasta din cauza unui anumit păcat al meu sau există un alt motiv necunoscut mie?

Maestrul: 1. Da, aceasta se datorează uneori neascultării dar, din când în când, Eu par a-Mi părăsi copiii pentru o scurtă perioadă şi atunci ei se simt singuri şi neliniştiţi. Atunci, cât ei sunt în această stare, Eu le pot revela eu-rile lor actuale şi adevărata lor slăbiciune şi-i pot învăţa că fără Mine ei nu sunt decât oase uscate, astfel încât ei să nu-şi uite condiţia esenţială într-o stare constantă de repaos şi de pace şi, considerându-se a fi Dumnezeu, să cadă din mândrie în pedeapsa iadului. Astfel, ei sunt pregătiţi şi învăţaţi; şi când ei vor sălăşlui cu umilinţă şi blândeţe în Mine, cel care I-a creat, se vor bucura de eterna fericire în cer.

2. Uneori se întâmplă că atunci când intru în sufletul copiilor Mei şi Îi umplu cu plenitudinea spiritului, ei revarsă o asemenea fericire şi bucurie divină, încât nu pot să îndure gloria şi binecuvântarea pe care o primesc şi intră într-o stare de inconştienţă a corpului fizic. Pentru că această carne şi acest sânge nu pot moşteni Împărăţia lui Dumnezeu, nici lucrurile temporare nu pot moşteni lucrurile eterne, până când oamenii nu sunt eliberaţi de puterea morţii şi ridicaţi în glorie[49]. Atunci voia Mea va fi făcută pe pământ în fiecare creatură, precum se face ea în cer. Atunci, durerea şi suferinţa, necazul şi oftatul, amărăciunea şi moartea vor dispărea pentru totdeauna şi toţi copiii Mei vor intra în Împărăţia Tatălui Meu, care este bucurie în Duhul Sfânt, şi vor împăraţi pentru totdeauna[50].

Rugăciune

Maestrul meu drag, binecuvântările şi darurile Tale numeroase mi-au umplut până la refuz inima de recunoştinţă şi elogii, dar elogiile inimii şi ale limbii nu îmi sunt de ajuns până când nu-mi demonstrez prin faptele mele că viaţa mea este devotată servirii Tale. Îţi mulţumesc şi te laud pe Tine, căci Tu m-ai adus, aşa nemerituos cum sunt, din moarte la viaţă şi m-ai făcut să mă bucur alături de Tine în iubire. Eu nu mă cunosc aşa cum ar trebui, nici pe mine şi nu-mi ştiu nici nevoile mele dureroase, dar Tu, o, Tată, îţi cunoşti perfect creaturile şi cunoşti şi nevoile lor. Nici eu însumi nu mă pot iubi pe mine aşa cum Tu mă iubeşti. A mă iubi pe mine cu adevărat înseamnă a mă iubi cu sufletul, cu acea iubire nesfârşită care mi-a dat fiinţă şi acea iubire eşti Tu Însuţi. De aceea Tu mi-ai dat o singură inimă, ca ea să poată fi centrată doar asupra Ta, Cel care ai creat-o.

---

[48] *Vântul suflă unde voieşte şi tu auzi glasul lui, dar nu ştii de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu oricine e născut din Duhul.* (Ioan, III, 8)

[49] *Carnea şi sângele nu pot să moştenească Împărăţia lui Dumnezeu, nici stricăciunea nu moşteneşte nestricăciunea.*
Iată, taină vă spun vouă: Nu toţi vom muri, dar toţi ne vom schimba, Deodată, într-o clipire de ochi la trâmbiţa cea de apoi. Căci trâmbiţa va suna şi morţii vor învia nestricăcioşi, iar noi ne vom schimba. Căci trebuie ca acest trup stricăcios să se îmbrace în nestricăciune şi acest trup muritor să se îmbrace în nemurire. (I Corinteni, XV, 50-53)

[50] *Şi noapte nu va mai fi; şi nu vor avea trebuinţă de lumina lămpii sau de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu le va fi lor lumină şi vor împărăţi în vecii vecilor.* (Apocalipsa, XXII, 5)

Maestrul meu drag, ***este mult mai bine a fi aşezat la picioarele Tale decât a sta pe cel mai mare tron al pământului,*** *pentru că aceasta înseamnă să fiu întronat pentru totdeauna în împărăţia eternă. Acum mă ofer pe mine însumi ca un sacrificiu arzător pe altarul acestor sacre picioare. Acceptă-mă cu milostivire şi unde vei voi şi cum vei voi Tu, foloseşte-mă în slujba Ta. Pentru că Tu eşti eu şi eu îţi aparţin Ţie, Tu care ai luat această mână de praf, m-ai făcut după chipul Tău şi mi-ai dat dreptul de a deveni fiul Tău.*

Toată cinstirea şi gloria şi lauda şi mulţumirea Ţie, în vecii vecilor, Amin!

PROFEŢIILE LUI SUNDAR SINGH CU PRIVIRE LA MISIUNEA SPIRITUALĂ A ROMÂNIEI

„Să nu vă surprindă acest mod de adresare deoarece fac aceasta pentru a nu vă lăsa înşelaţi de această înscenare satanică atât de bine pusă la punct. Eu ştiu că România are o misiune Dumnezeiască de redresare spirituală ce o va face să se înfăţişeze ca un veritabil model demn de urmat întregii umanităţi. Este necesar să fac această mărturisire-profeţie în faţa popoarelor întregii lumi, creştine sau de alte religii, fiindcă toate semnele marchează schimbările spirituale uluitoare ce vor avea loc în curând. Spusele mele nu trebuie să vă determine să mă consideraţi un fanatic simpatizant al românilor ce îşi imaginează himerice plăsmuiri, căci cea care mi-a inspirat, fără putinţă de tăgadă, aceste profeţii este Prea sfânta Născătoare a lui Iisus, şi reamintesc din nou că, din câte simt, locul de cinste în ocrotirea României îl ocupă Maica Domnului şi apoi marile puteri cereşti, la toate acestea mai adăugându-se şi majoritatea sfinţilor din cer.

În curând aproape toate popoarele neamului omenesc vor deschide ochii contribuind la îndeplinirea realităţii orânduite de Dumnezeu şi se vor supune voinţei divine mult mai bine decât altădată deoarece atunci vor lua sfârşit într-o mare măsură manifestările îndărătniciei omeneşti care au făcut cu putinţă atâtea acţiuni de rea interpretare a voinţei divine. Perpetuarea răului se va stăvili, revelaţiile divine ajungând să acopere pământul şi făcând ca tot ceea ce este plăcut înaintea lui Dumnezeu să iasă la lumină, pentru a-i ajuta pe oameni să atingă înţelepciunea şi să se desăvârşească.

Acum, când fac cunoscute aceste profeţii, dacă aş fi român de origine, probabil că aş putea fi învinuit de părtinire naţională, iar dacă aş fi european din comunitatea latină, ar fi fără îndoială unele motive să fiu judecat într-un fel omenesc, cu patimă omenească; însă deoarece sunt un indian iluminat prin intermediul lui Iisus Hristos şi ferm stabilit în credinţa creştină pot vorbi cu toată uşurinţa, încredinţându-vă că acum nu fac altceva decât să exprim voia lui Dumnezeu. (Vezi: „Proorocie despre România”, n.r.)

În anii care vor veni şi lunile ce vor veni, în ţara trăirii voastre (România), scoarţa pământului va lua foc, clima va suferi unele schimbări, cutremure simţitoare vor distruge multe dintre clădirile existente, uragane şi vânturi puternice, terestre şi maritime, vor nimici îndrăzneala oamenilor bazaţi numai pe aşa-zisa putere a ştiinţei.

Ingeniozitatea omenească pusă în slujba răului va face cunoscute lumii cele mai groaznice crime şi pământul va cunoaşte cele mai cumplite boli ce vor apărea pentru a fi nimicită existenţa oamenilor răi sau perverşi. În acele timpuri de mari schimbări, în alte locuri de pe pământ un sfert din omenire va dispărea fulgerător, iar după aceasta, la a doua încercare, din cei rămaşi în viaţă şi îngroziţi se vor suprima încă aproape un sfert, restul se vor orienta trup şi suflet către Dumnezeu - de la cel aflat la sânul mamei şi până la cel mai îndârjit tiran ce păşeşte pe scoarţa pământului. Însă vă atrag atenţia să nu socotiţi după calendarul intereselor voastre meschine schimbările spirituale la nivelul lumii pământene, căci iată, după cum am văzut eu, aceste transformări vor veni peste voi şi vă vor lua prin surprindere chiar dacă veţi rămâne neclintiţi în încăpăţânarea voastră şi nu veţi ajunge să credeţi în Dumnezeu.

Mulți oameni ce alcătuiesc popoarele Asiei se vor orienta către religia creştină aproape fulgerător, iar o mulțime de triburi sălbatice se vor creştina şi datorită marii răspândiri a Bibliei, ea generalizându-se apoi la toate popoarele indiferent de limbă, de la Polul Nord şi până la Polul Sud.

Veți şti că acele vremuri sunt aproape atunci când Anglia îşi va pierde puterea, iar Franța va fi asimilată de popoarele din jur. (Comunitatea europeană n.r.) Treptat puterile statale vor dispărea, ca în locul acestora să apară o nouă putere denumită Federația Statelor Pământene cu un singur preşedinte, o singură monedă, un singur consiliu de conducere şi o singură armată, aeropurtată, folosită doar pentru apărare sau pază internă, soldații săi având menirea de a păstra ordinea în acele zone.

În acea perioadă, Rusia va deveni una dintre cele mai creştine țări de pe suprafața pământului, Bosforul şi Dardanele se vor scufunda, dispărând complet de pe suprafața globului, de asemenea, o mulțime de insule vor dispărea, fiind nimicite de cutremure, scoarța pământului fiind zdruncinată de o mulțime de urgii ce se vor abate asupra oamenilor. Bisericile purtătoare de har divin se vor uni într-una singură, supranumită Biserica creştină dreptcredincioasă, apostolică şi misionară care va pregăti aproape întreaga lume pentru transformările spirituale ce vor avea loc la nivelul întregii planete. (Vezi: „Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim”, n.r.) Tot atunci va apare anticristul, prin anticrist înțelegându-i pe toți aceia care, mai mult sau mai puțin conştienți, luptă împotriva spiritualității veritabile, urmărind să triumfe forțele obscure ale întunericului şi minciunii, ce mențin ființa umană într-o stare de inconştiență şi sclavie letargică, şi multe lupte de idei se vor da, fără nici un fel de armă, pentru nimicirea adevăratei credințe în Dumnezeu.

Toate acestea şi multe altele, deşi poate acum necrezute de unii oameni, mai târziu se vor întâmpla din voia lui Dumnezeu. Vor face excepție de la pedeapsa focului nimicitor şi a măcelului ce se va desfăşura pe aproape întreg globul pământesc, România şi locurile supranumite sfinte din Palestina. Netrecută prin sabie va rămâne de asemenea cetatea Vaticanului, dar puterea sa de influență, atât de pregnant urmărită, se va reduce la zero.

România va trece prin mai multe faze de transformări fundamentale, devenind în cele din urmă, grație spiritualizării ei exemplare, un veritabil focar spiritual, ce va putea fi comparat cu miticul „NOU CANAAN", iar Bucureştiul se va transforma într-un centru esențial al acestui foc. Această capitală a polului spiritual al planetei va fi aproape în întregime reconstruită, rămânând în cele din urmă o aranjare de construcții, în formă inelară, având 7 km în diametru şi va fi considerat de toate popoarele drept un veritabil „NOU IERUSALIM” pământesc. (Vezi: „România : Țara Strălucirii, Noul Ierusalim, Noul Canaan, Noul Eden”, n.r.)

Chiar dacă spusele mele vă uimesc, trebuie să vă mărturisesc tuturor că aceasta se va întâmpla întrutotul în acele vremi viitoare, deoarece aceasta reprezintă voința atotputernică a lui Dumnezeu şi nu a oamenilor. Toate popoarele de pe întreg pământul vor participa la diferite activități comune având drepturi egale în acest nou centru spiritual, considerat drept manifestarea NOULUI IERUSALIM biblic, egalitatea în drepturi a tuturor țărilor şi popoarelor, fiind pe bună dreptate o condiție esențială în fața Bunului Dumnezeu.

România va trece în viitor prin mari frământări lăuntrice şi prin anumite schimbări externe ce o vor impune exemplar ca prestigiu în conjunctura internațională şi prin mila providenței va ieşi aproape neafectată din situația conflictelor războinice mondiale, declarându-se, datorită spiritualizării extraordinare, țară neutră, ce îşi va asuma rolul de nucleu ireproşabil al înțelepciunii şi iubirii divine.

În cele din urmă toți duşmanii României vor îngenunchea la hotarele acestei țări şi plini de umilință vor recunoaşte misiunea ei spirituală ce se va manifesta prin intermediul teribilei puteri a lui Dumnezeu. Atunci veți vedea cu toții, căci va fi un semn ceresc[51], fiindcă

[51] Vezi „Semnul Fiului Omului”: https://docs.google.com/document/d/1q4jC1Rpqytwh9Ng70IwQ_s7-6cyHpyYXvb6ycnauRY0/edit?hl=ro

în timpul războaielor viitoare focul şi distrugerile o vor înconjura, dar ea va rămâne neatinsă, întocmai ca o paradisiacă oază verde, în mijlocul înspăimântătorului deşert nimicitor produs de iscusința omului pusă în slujba răului, de care se vor folosi inteligențele satanice în ultima încleştare la care deocamdată oamenii nici nu se aşteaptă. În urma bulversantelor schimbări planetare şi a unui război fulgerător cumplit, în cele din urmă nu vor mai rămâne nici învinşi nici învingători. Vor rămâne trei categorii : morții, cei răniți şi mutilați de pe urma războiului şi supraviețuitorii în întregime neatinşi. (Atomic? n.r.)

Şi atunci numărul celor ucişi şi afectați de pe urma războiului va fi atât de mare încât nimeni nu va vorbi nici de pierderea şi nici de câştigarea războiului, căci urmările acestuia vor fi atât de mari încât vor îngrozi pe toți locuitorii rămaşi în viață. Crime, lepra, holera şi multe alte boli înspăimântătoare, printre care câteva complet noi, necunoscute înainte, vor bântui scoarța pământului, afectându-i mai ales pe cei răi, fiare sălbatice se vor năpusti asupra oraşelor şi satelor, atacând oamenii. Multe schimbări se vor produce pe pământ şi toate aceste urgii de proporții cel mai adesea neaşteptate de oameni se vor întâmpla în anumite situații fulgerător. Din scrumul, suferințele şi încercările tuturor acestor schimbări şi dezastre martorii neafectați şi supraviețuitorii vor căuta cu multă fervoare calea de apropiere de Bunul Dumnezeu, pe care l-au neglijat mai mult sau mai puțin atâta amar de vreme. Cu toții se vor convinge atunci că nu există religia adevărului, realizând că doar cunoaşterea ADEVĂRULUI îl eliberează, făcându-i să se reintegreze în Absolutul divin pentru a deveni UNA cu Dumnezeirea. Abia atunci omul va realiza că se află îmbrățişat de Dumnezeu şi că Dumnezeu este viu, etern atotputernic şi atotştiutor în fiecare om în parte, sub forma spiritului divin. Toate câte vă spun se vor întâmpla şi mulți dintre voi se vor convinge în acele vremuri de începutul durerilor şi încercărilor şi tot ceea ce v-am prezis va fi constatat de voi mai târziu, chiar dacă lumea se va încăpățâna în a nu le crede.

Tot atunci va veni vremea apariției acelor oameni puri, înzestrați cu extraordinare haruri divine de care s-a vorbit în urmă cu aproape 2000 de ani. Vezi: „Viața poporului cel nou ales: sfințenia, temelia vieții creştine", n.r.) Cei cu adevărat evoluați spiritual, care în acele ultime vremuri vor trece cu succes prin feluritele şi grelele încercări, vor reprezenta o treime demnă de iluminarea lui Dumnezeu, curată, înțeleaptă şi sfântă. În timpurile ce vor veni, România va ajunge şi va rămâne o paradisiacă grădină a binecuvântării divine, a dragostei, a fericirii a purității şi înțelepciunii, în care modul de viață va fi precumpănitor spiritual, elevat şi pur, susținut de o trăire sublimă în post şi meditație, în duh şi adevăr, asemănătoare cu aceea a primilor creştini.

Fericită țară şi fericit popor sunt minoritarii aleşi care trăiesc prin poporul român, căci mulți dintre ei se vor bucura de imensa milă a lui Dumnezeu pentru poporul român. Ca indian, eu intuiesc că Bunul Dumnezeu a vrut să aleagă, dintre toate popoarele, poporul cel mai umilit, cel mai crunt încercat de vitregia celor puternici. Adesea exploatat, amenințat, invadat, terorizat, vândut şi cumpărat, care aproape la fiecare război a fost piața de tocmeală dintre cei ce se războiau. Amalgamul înfățişării deosebite a acestui popor, cuprinde virtuțile cele mai alese ale fiecărui neam care s-au asimilat în sufletul lui plin de dragoste şi omenie; acesta este un popor primitor, înfățişând o nuanță elevată, plăcută, pentru ca să fie pildă de contopire universală cu calitățile divine, cu o dreaptă rațiune şi o admirabilă credință. Poporul român este de asemenea cel mai indicat popor din lume, grație compasiunii sale alese şi a iubirii sale altruiste, spre a oferi ospitalitate materială şi spirituală tuturor popoarelor de pe fața pământului.

Al VII-lea Sinod Ecumenic se va ține în România, iar misiunea principală pentru răspândirea în Asia a creştinismului cu adevărat spiritual, este destinată poporului rus, dar ca putere de influențare a popoarelor în vremurile din urmă, el nu va avea nici un amestec. Puterea cu care vor mai fi biciuite restul popoarelor, acolo unde este necesară pedeapsa, se va face prin poporul chinez - rasa galbenă - în colaborare cu poporul japonez, care de asemenea, va fi biciul pedepsei dumnezeieşti.

După terminarea teribilului conflict armat ce vă stă în faţă, toate armele vor fi aruncate sau abandonate, fiindcă un nou gen de război „al sufletului” va începe. (Vezi şi „Războiul cel nevăzut al lui antihrist”, n.r.) Acesta va fi războiul fără arme fizice, pentru desăvârşirea spirituală, pentru credinţa adevărată în Dumnezeu, care aparent va fi fără arme, dar fiind totuşi mai periculos şi mai dificil de o sută de ori decât cel cu arme. În viitor, puterea papală va dispare treptat şi va lua naştere o nouă conducere sinodală a cărei reşedinţă va fi întâi la Roma, provizoriu, şi apoi la Bucureşti în Noul Ierusalim, pentru totdeauna.

În acele vremuri viitoare, vor fi de 1000 de ori mai fericiţi cei care vor urmări desăvârşirea spirituală, trăind cu o încredere deplină în Dumnezeu, fiindcă vremurile vor fi zbuciumate şi groaznice şi le vor putea suporta cu uşurinţă numai cei mângâiaţi, inspiraţi şi hrăniţi de Duhul Sfânt. Cele ce vă spun eu că vor veni, luaţi aminte că sunt durerea a doua şi raiul al doilea, căci prin durere aţi trecut fără să vă văitaţi. În acele timpuri, scaunul judecăţii de apoi va fi simţit şi văzut de tot neamul omenesc deasupra României, iar în marele oraş sfânt, simbolic numit „Noul Ierusalim”, care într-o oarecare măsură va fi opera aproape a întregului neam omenesc, dar conceput după un plan inspirat de puterea Dumnezeiască, se va construi cel mai monumental lăcaş spiritual de comuniune cu Dumnezeirea, denumit centrul divin suprem, ce va avea reprezentanţi foarte evoluaţi spiritual din toate neamurile, aceştia formând Fraternitatea Veghetorilor Iluminaţi, care se vor alege dintre cei înţelepţi. Şi va fi compus (Centrul Divin Suprem) din 101 centre mai mici, armonios orânduite, în care se vor afla reprezentaţi de frunte, deosebit de evoluaţi, şi care vor transmite atât practic cât şi teoretic

Dumnezeiescul şi Eternul Adevăr imensei majorităţi a popoarelor pământului. Această operă arhitecturală va fi capodopera sublimei colaborări a tuturor stilurilor pământene ingenios armonizate într-o măreaţă lucrare cum alta nu a mai fost. Înţelepţii slujitori ai acestor lăcaşuri spirituale din „Noul Ierusalim” vor fi perfecţi spiritual şi foarte armonioşi fizic, cu trupuri de o îngerească armonie şi proporţionalitate, fiind cu toţii dintre cei 144.000 de înţelepţi, iluminaţi neprihăniţi şi neîntinaţi, expresia completei desăvârşiri spirituale şi a unei înalte împliniri Dumnezeieşti pe acest pământ. Iluminaţii veghetori cu trup îngeresc şi plin de puritate, vor fi în număr de 400. Ceilalţi, care vor conduce centrele inelare, de asemenea cu o spiritualitate deosebită şi trup îngeresc, vor fi 101 la număr.

În acest unic loc de pe întreg pământul vor putea fi văzuţi mari iluminaţi şi înţelepţi, care în anumite momente se vor materializa, putând fi văzuţi comunicând prin viu grai cu oamenii de pe pământ dornici să afle tainele dumnezeieşti ale spiritului. Toţi cei care vor pătrunde în acest centru divin vor realiza cu o surprinzătoare uşurinţă că sunt copiii divini ai lui Dumnezeu. Fericiţi vor fi atunci toţi care vor străbate pământul României, respirându-i aerul, căci toată ţara va fi invadată de pelerini dornici să descopere Dumnezeirea şi toate locurile sacre din această ţară vor deveni focare transfiguratoare de iluminare şi descoperire a adevărului divin.

Acest Centru Divin Suprem va putea cuprinde cu uşurinţă 2 milioane de suflete. Această lucrare va fi executată în 10 ani, fiindcă, deşi acest Centru Divin va fi terminat în 5 ani, reamenajarea integrală a oraşului din jurul acestuia va mai dura încă 5 ani după aceea. În jurul oraşului se vor afla grădini cu pământ fertil de cea mai bună calitate în care, pe lângă diferitele legume, vor creşte şi vor da rod din belşug pomi sădiţi, pentru ca nimic să nu lipsească traiului locuitorilor săi. Recoltele atunci vor fi îmbelşugate. O mulţime de şosele mecanice şi trotuare mişcătoare vor uşura mult circulaţia, iar anumite mecanisme special orientate vor uşura viaţa locuitorilor şi vizitarea acestor locuri.

O mulţime de noi maşini aeriene vor fi puse în slujba acestui oraş model şi tot ceea ce este mai nou în tehnică, pentru a uşura viaţa, se va afla aici. Acest oraş va avea patru şosele, iar accesul în el se va realiza prin patru porţi monumentale. În România se va construi un canal care va uni Dunărea cu marele oraş reconstruit al Bucureştiului, permiţând astfel ca vapoarele, chiar foarte mari, să ajungă până în acest oraş minunat. Toate aceste lucrări se vor realiza

datorită planului divin, în viitor, într-un interval de timp. Agricultura, viticultura, pomicultura şi apicultura vor fi ocupații de onoare, căci în această țară aleasă se va sista sacrificarea vitelor şi se vor consuma mai ales cereale, legume şi fructe, lapte şi brânză, ouă şi numai vin curat. Apicultura va fi cea mai aleasă ocupație, fiindcă această țară aleasă va aprecia mult mierea şi produsele stupului, folosind pentru jertfa divină numai ceară curată şi untdelemn de cea mai bună calitate.

Tutunul cafeaua şi alte otrăvuri atât de dăunătoare sănătății omului vor înceta să mai fie dorite de oameni, iar înrăiții şi vicioşii vor părăsi ei singuri această țară. Vrăjitorii, fumătorii, bețivii, desfrânații, criminalii precum şi trântorii (leneşii), nu cu forța ci de bună voie, vor renunța la aceste îndeletniciri satanice şi aceste vicii se vor reduce încetul cu încetul, dispărând aproape în totalitate în cele din urmă. Orice locuitor al acestei țări, aleasă de Dumnezeu să fie exemplu, îşi va câştiga pâinea cea de toate zilele muncind în mod onorabil în funcție de posibilități şi menirea sa prin naştere.

Vremurile de exploatare, teroare, înşelăciune şi asuprire vor asfinți în această țară. Fiecare locuitor al acestui popor ales se va bucura din plin de binecuvântarea şi harurile divine, mulți dintre aceştia fiind înzestrați cu înțelepciune şi felurite puteri de a face minuni. Toate darurile se vor revărsa peste această țară aleasă, care va avea nobila misiune de redresare spirituală a întregului glob pământesc.

Toate căile de legătură prin aer, apă şi pe pământ fiindu-i din plin favorabile, România va ajunge una din cele mai prospere şi îmbelşugate țări, trăind în pace cu toți vecinii săi. Basarabia va fi realipită României pentru totdeauna, căci poporul rus va cinsti această țară aleasă şi va renunța la această provincie care va da naştere la multe neînțelegeri. Într-un viitor mult mai îndepărtat, însă toate teritoriile învecinate României se vor alipi formând împreună Federația Statelor Europene, lucru la care oamenii ajunseseră să se gândească demult.

Tot ceea ce v-am amintit până aici este necesar să se împlinească, pentru că sunt adevărate şi tot ceea ce vă spun vă va convinge când toate acestea se vor întâmpla. În vremurile viitoare, poporul rus, plin de dragoste, va veni în ajutorul lucrării pe care România o va avea de îndeplinit în lume. Înainte de acestea însă va fi foamete prin multe locuri, pâinea va lipsi, vor fi mari cutremure de pământ care vor face o mulțime de victime şi în multe locuri de pe glob oamenii vor dispare sub dărâmături, care vor aminti cu mare greutate urmele unor oraşe ce vor dispare de pe suprafața pământului. Războaiele, panica şi neînțelegerile de tot felul vor face ca marile puteri, cum ar fi Rusia să se prăbuşească, spre bucuria țărilor mici care o alcătuiesc.

Ateii vor începe să cerceteze scrierile sfinte şi se vor preocupa să înțeleagă ştiința spiritului, căutând să descopere tot ceea ce este ascuns în om. Grație acestor cercetări, o nouă cotitură se va produce în viața unor pământeni. În multe locuri de pe pământ va lipsi hrana. Pentru ca toate aceste urgii să treacă mai repede sau să nu fie atât de cumplite, Dumnezeu mă inspiră să vă dau un singur sfat: popoare, oameni, uniți-vă întru desăvârşire, împăcați-vă cât mai bine, iertați-vă şi cheltuiți cât mai mult din energiile rămase pentru a atinge eliberarea în Dumnezeu şi fericirea veşnică. Faceți totul acum şi aici, în această viață şi nu amânați desăvârşirea spirituală pentru o reîncarnare. Făcând tot ceea ce vă stă în putință ținând cu stăruință, fiecare dintre voi se poate mântui.

Pentru a grăbi zidirea Noului Ierusalim construiți-vă pe voi din dragoste şi curățenia şi din Duh Sfânt, viețuind în fapte bune pentru ca în acest fel să dați prilej ca spiritul din voi să se arate în inima voastră din care să dea afară neadevărul, egoismul şi patima distrugerii care atunci când cresc peste măsură, duc la nimicirea omului. În viitor, la această zidire spirituală va fi mult de lucru.

Lăcaşul închinării sublime ce se va oferi drept pildă întregii lumi se va realiza prin eforturile însumate ale celor aleşi şi puri. (Vezi: „Târnosirea bisericii”, n.r.) Oamenii simpli şi drepți în inima lor, plini de dragoste pentru Dumnezeu vor fi mult mai grabnic spiritualizați,

dacă ei vor trăi intens sufleteşte, consacrând celor materiale o mai mică atenție. Totdeauna cei săraci în dorințe vor fi bogați în mulțumiri. Preafericiți vor fi cei care vor trăi în duhul Dumnezeiesc. Mai ales aceştia vor vedea că simplitatea şi puritatea vieții nu înseamnă sărăcie interioară, ci este din contra, o nebănuită comoară spirituală.

Cei simpli şi buni dețin o superioritate sufletească nebănuită. Multe sunt enigmele sufletului omenesc şi acestea sunt foarte greu de descifrat pentru acela care nu recurge la cunoaşterea de sine. Ființa umană nu-şi poate descoperi Creatorul şi nu-i poate înțelege câtuşi de puțin opera, decât dacă se descoperă pe sine în străfundurile tainice ale ființei sale. Pentru a ajunge la divina desăvârşire, fiecare om trebuie să urmărească să se cunoască cât mai bine pe sine. Toate acumulările materiale dispar odată cu moartea fizică a omului, în timp ce însuşirile spirituale şi experiențele omului se adună în spirit pentru veşnicie.

Credința de nezdruncinat în Supremul Divin este secretul existenţei nemuritoare în spirit. Credința face ca puterea lăuntrică a ființei să devină nemărginită ajutând-o să se desăvârşească prin unirea cu Dumnezeu în eternitate. Prin credința binefăcătoare, fermă, omul poate atinge fericirea divină.

Iisus spune: „***De veți avea credință numai cât un grăunte de muştar, toate le veți împlini, şi veți zice muntelui acesta să se arunce în mare, muntele se va arunca***”. În aceste cuvinte ni se descoperă taina puterii credinței.

Adevărul este că în timpurile care vor veni, pe tot globul, puțini vor fi oamenii care vor avea credință, iar aceia care nu vor avea credință vor fi dinainte morți, deşi vor continua să trăiască trupeşte, fiindcă ei vor înceta să mai aibă legătura conştientă cu Dumnezeu. Cel ferm în credința sa, chiar şi când există trupeşte, constată că toate minunile îi sunt cu putință şi astfel ajunge să se dezlege de materie şi legile ei, devenind atotputernic prin trăirea sa spirituală, care îl va revela chiar şi pe Dumnezeu.

Prin puterea credinței binefăcătoare apar darurile lui Dumnezeu în om. Prin puterea credinței omul se simte de ce trebuie să facă binele şi ajunge sa dorească cu ardoare, acționând astfel cât mai des, asemenea creatorului său. Grație credinței sale neobişnuite, infinitele puteri cereşti îi vin totdeauna în ajutor şi de la acest punct viața lăuntrică a omului începe să fie din ce în ce mai fericită. Prin intermediul poporului român ales, Bunul Dumnezeu va vorbi oamenilor de pe tot pământul trimițându-i pe cei aleşi din mijlocul acestui popor în ajutorul celorlalte ființe omeneşti, pentru a le ajuta să se ridice la o viață superioară şi la desăvârşirea dumnezeiască. Pentru Tatăl Ceresc orice suflet omenesc este foarte scump, deoarece în centrul acestuia sub forma SPIRITULUI, se află o scânteie din Dumnezeu.

Dacă omul va ajunge să creadă cu tărie că toate puterile şi ajutorul îi vin de la Dumnezeu, atunci el supune întreaga sa ființă Divinului. Abia atunci viața spirituală a omului scoate la iveală izvoare nesecate de dăruire şi dragoste şi o mulțime de însuşiri alese cum ar fi supunerea, umilința, evlavia, sârguința, bunul simț, recunoştința, respectul, nădejdea. Toate acestea şi multe altele înfloresc prin credință. Căci altfel, cum vei iubi ceea ce nu există şi cum te vei supune, dacă nu ai ferma convingere a existenței acelei Puteri Divine căreia i te supui, sau față de care vrei să-ți arăți recunoştința? Mulți spun că nu au credință, dar într-un asemenea caz, de fapt, ei mărturisesc credința lor negativă, distructivă.

În asemenea cazuri existența credinței contrare este dovedită chiar prin negație. Gradul de credință al fiecărui om creşte sau scade prin manifestarea acesteia în diferite împrejurări.

Toate cele ce v-am spus aici sunt pe deplin adevărate şi în timpurile care vor veni, țara cea aleasă de Bunul Dumnezeu va fi focarul redresării spirituale de pe fața pământului. Minunile fără de număr ce se vor face în această țară şi tainele ce se vor descoperi în vremurile ce vor veni în acele locuri, vor face popoarele lumii să cerceteze pline de dăruire misterele dumnezeieşti.

În România, Dumnezeu va face cu putință apariția unor mari miracole pentru acei aleşi să-l descopere, iar necredincioşii să se întoarcă la credință cât mai repede. În acest popor ales

al românilor Dumnezeu a pus o inimă caldă şi iubitoare, firea oamenilor fiind deschisă să descopere cu uşurinţă calea către desăvârşire, aproape toţi fiind capabili să lumineze celelalte popoare prin darurile divine pe care le deţin.

În acele timpuri viitoare, poporul român, propovăduitor al înţelepciunii divine va fi o gazdă primitoare plină de dragoste ce se va manifesta fără pic de viclenie şi pe întreg teritoriul va fi belşug uimitor, pentru ca toţi pelerinii ce vor veni să poată fi îndestulaţi.

Sediul Crucii Roşii Internaţionale se va stabili la Bucureşti, în Noul Ierusalim, deoarece descoperirile acestui popor pe linie de medicină şi sănătate vor fi extraordinare, situând, de asemenea, această ţară pe primul loc în lume. Tot în România vor lua fiinţă instituţii filantropice şi administrative absolut noi, cum nu au fost niciodată pe acest pământ, de inspiraţie divină, care vor urmări trezirea puterilor ascunse din om şi amplificarea înzestrărilor spirituale divine.

Poporul evreu va fi aproape singurul care se va opune cu îndârjire influenţei binefăcătoare crescânde a poporului român cunoscător al Tainelor Dumnezeieşti, dar în finalul acestei lupte se va convinge chiar el că adevărul susţinut de poporul român este una cu Dumnezeu şi apoi nu va mai lupta împotriva divinităţii. (Vezi: „Poporul Israel cel după trup", n.r.)

Purtătorii de duh sfânt şi marii iluminaţi din anumite puncte ale globului pământesc vor mărturisi la rândul lor realitatea adevărului propovăduit de poporul român, reconfirmându-l cu toată puterea.

Înainte de a ajunge aici însă, această ţară aleasă va trece prin mari frământări care vor pune lumea la grea încercare. Acest popor ales va trece înainte de a ajunge aici prin trei mari încercări. **Sfârşitul acestor încercări va fi marcat de un dezastru planetar produs de cutremure care va îngrozi aproape întreaga lume.** De asemenea, tot atunci cei foarte bogaţi îşi vor pierde averile.

În acele timpuri viitoare, pe pământul ales al României, Noul Ierusalim se va zidi deci în două feluri: spiritual şi material. În acele timpuri viitoare, mai marii popoarelor lumii pământene se vor uni pentru a realiza o înţelegere globală de ajutor mutual şi vor centraliza sistemul monetar pentru a dirija cât mai bine viaţa administrativă la nivelul întregii planete. În acele vremuri viitoare, va apare o forţă armată ce va fi educată şi unificată pentru a fi universală, prezentând un caracter internaţional. Poporul indian va fi fericit să cunoască şi să ajute poporul român în misiunea sa planetară. Graţie relaţiilor de prietenie ce se vor lega cu toate ţările de pe faţa pământului, România va scăpa ca prin minune din conjunctura războaielor. În timpurile ce vor veni, America de Nord şi de Mijloc vor ajunge să fie în cea mai mare parte un gigantic cimitir. Aceasta se va întâmpla tocmai în ajunul unor planuri de dominaţie prin care se va urmări supremaţia asupra întregii planete. Unică în acţiune şi care se va abţine să ia parte la punerea în practică a frumoaselor idei şi a înfăptuirilor globale ce vor avea loc, va fi Anglia, însă părerea ei nu va fi luată în consideraţie, deoarece la scurt timp după aceea ea va ajunge să fie stăpână numai asupra insulelor ei. Coloniile care-i aparţin vor fi în totalitate redate libertăţii în viitor. (Vezi Cap. „Vedenii cu ochii deschişi" din „O REVELAŢIE DIVINĂ DESPRE IAD", n.r.)

Chiar dacă vă uimesc cele afirmate de mine, să nu mire pe nimeni de ceea ce se va întâmpla, deoarece fiecare are ceea ce merită, în final dreptatea, adevărul şi lumina spirituală triumfând. Deşi trâmbiţele adevărului vor suna pretutindeni, mai ales pe pământul Noului Ierusalim – România, va fi dusă lupta cea mai aprigă. (Vezi tema "Trâmbiţele apocaliptice" , n.r.)